

UNITÁŘSKÁ MORALITA

TÉMA ČÍSLA:

KOLIKRÁT ZAČÍNÁ ŽIVOT?

2018

■ Úvodem		
O tom, jak se nevyplácí odkládat přijetí daru	3	
<i>Josef Musil</i>		
■ Kolikrát začíná život		
Malé dušičkové zastavení	7	
<i>Luděk Pivoňka</i>		
Psáno o letošních Dušičkách (roku 2017)	9	
<i>Radovan Lovčí</i>		
Rozvoj vědomí a poznání	13	
<i>Libor Mikš</i>		
Kolikrát začíná život?	17	
<i>Jaroslav Grossmann</i>		
Jen jednou, i věčně	20	
<i>Jan Všečetka</i>		
UŽ vím, že s Bohem jde všechno líp	22	
<i>Hana Kupková</i>		
Intermezzo aneb Tajemná síla zimního slunovratu a zimní meditace	26	
<i>Libuše Herinková</i>		
Svědectví o návratu do starého Egypta aneb vstup do regresí bez hypnózy za plného vědomí	29	
<i>Dana Puchnarová</i>		
Nové začátky	39	
<i>Arlette Mitterpachová</i>		
Kolikrát?	43	
<i>Sofia Pavala</i>		
Necht' naše myšlenky...	42	
<i>Josef Musil</i>		
■ Hlasité čtení		
Táži se sebe	43	
<i>Hana Kupková</i>		
■ Úvaha		
Mozaika osobní duchovní cesty a unitáři	44	
<i>Radovan Lovčí</i>		
■ Co nás potěšilo		
Radůstky, které mě těší	47	
<i>Sofia Pavala</i>		
Unitaria Liberec založila v Praze svou místní skupinu Vltava	48	
<i>Dagmar Kmínková</i>		
■ Liberecký kulturní objektiv Jana Šrajera		
Česká premiéra kanadské hry – Leninovi balzamovači (černá komedie o vzniku rudé mumie)	50	
<i>Jan Šrajec</i>		
■ Poezie		
Modrý měsíc, Na exursi Krajina za zrcadlem, U břehu rybníka, Nahodile, Sněženky a fialky, Opět o obyčejnosti, Přátelům a drahým	52	
<i>Václav Engler, Martin Pařík, Lucía Kubinová</i>		

UNITÁŘSKÁ MOZAIKA, číslo 4, leden 2018. Občasník vydávaný Libereckou obcí unitářů pro členy Náboženské společnosti českých unitářů, jejich přátele a příznivce. Vedoucí redaktori: Sofia Pavala a Josef Musil. Grafický návrh a sazba: Jiří Kloboučník. E-mailový kontakt: elnorsen@seznam.cz, telefon 775 144 402, Josef Musil.

Dobrý den, milý čtenáři,

ne, prosím, nepřeskakuj tento úvodník. Je v něm totiž schovaný jeden příspěvek do tematické sekce tohoto čísla. A sice ten můj.

Brzy se k němu dostanu, ale nejdřív ti rád vyřizuji pozdrav od duchovní Sofie Pavaly, díky jejíž Unitarii Liberec existuje časopis Unitářská mozaika. Sofia má jako vždy hodně práce, a proto mi předala pomyslné žezlo k úvodnímu pokynutí naší čtenářské obci, která naštěstí není pomyslná, nýbrž velmi skutečná, jak o tom svědčí mnohé odezvy na naši redakční práci. Ty odezvy byly opět všechny vstřícné. Nu, pro takové čtenáře je opravdu radost psát a budu se Sofií doufat, že se zavděčíme i nyní.

Nápad na téma tohoto čísla se opět zrodil v našich hlavách současně, když jsme si jednoho říjnového dne zatelefonovali. Já si tím telefonátem krátil cestu vlakem do Milevska, zatímco Sofia se přesunovala pěšmo po Liberci a zrovna nikam nechvátala, a tak mé zavolání pojala jako drobnou kratochvíli. Legrácky a chechtání bývají nedílnou součástí naší komunikace. Pak přišla řeč na další číslo Mozaiky. Jaké zvolit téma?

Z ovzduší se už dala pocitem nabrat nálada blížícího se svátku Dušiček, a právě tahle nálada přispěla k tomu, že se naše uvažování zklidnilo a nebojím se říct, že jaksi změklo. Ostatně já rád nazývám úsek mezi Svátkem zesnulých a Vánoce „měkkým časem“. Lidé obecně v ten čas tak nějak v dobrém slova smyslu změknou, opouští je puzení k šarvátkám a místo toho mají chuť konat dobré skutky.

„Jako kdyby cítili, že se v nich rodí nový, lepší život,“ řekla buď Sofi, nebo já; nám se občas stává, že stejná myšlenka navštíví naše mysli současně. Téma tohoto čísla Unitářské mozaiky bylo na světě: Kolik začátků má život?

„O čem budeš psát?“ zeptala se Sofi.

„O svojí babičce,“ odpověděl jsem a začal vyprávět, jak to osud zařídil, že já, ročník 1972, jsem se octl ve společném bydlení s mou babičku Růžou, ročník 1911, dej jí, Pán Bůh, nebe.

Jenomže stalo se to v roce 1990, kdy mně bylo osmnáct, a jí táhlo na osmdesátku. Byli jsme věkově značně nesourodá dvojice a každý jsme měl svůj svět.

.....

O TOM, JAK SE NEVYPLÁCÍ ODKLÁDAT PŘIJETÍ DARU

.....

Babička začala prožívat období, kdy se lidem přesně vracejí zážitky z mládí a tito lidé mají potřebu si o nich s někým popovídat. Jenomže osmnáctiletý výrostek nemívá potřebu něco takového poslouchat. „Ale, babi, to mi ještě řekneš tolikrát,“ odbyval jsem ji, když chtěla vyprávět, a já měl zrovna namířeno někam za muzikou a podobně.

No a takhle nám uplynulo sedm let. Měli jsme se rádi, babička stihla ještě poznat mou budoucí ženu, ale já jsem si nacházel jen zřídka hrst minut, abych naslouchal, jak to bylo, když nás zabrali Němci, a jak to bylo za první republiky, a dokonce si z nejranějších dětských vzpomínek vybavila i střípky ze sklonku Rakouska-Uherska. Ba co víc, ona si začala přesně vybavovat, co jí ze svého života vyprávěla její maminka, a dokonce i babička, která si leccos ještě pamatovala od své babičky, čímž se ve zprostředkovaných vzpomínkách dostávala živě snad až před polovinu devatenáctého století.

Pokud jsem si našel trochu času, abych s babičkou poseděl, myšlenky mi stejně lítaly jinde a informace šly jedním uchem dovnitř a druhým ven. Víím ale, že její vyprávění bylo zajímavé a velmi autentické. Říkal jsem si, že jednou všechno nahraju na magnetofon pro sebe i budoucí pokolení našeho rodu.

A najedou se babičce udělalo špatně, sanitka ji odvezla do nemocnice a já jsem si říkal: Kéž by se uzdravila! Pak u ní prosedím hodiny a budu napjatě poslouchat a nahrávat.

Jenomže babička zemřela. A tím celý ten velikánský svět, který mi chtěla předat, zmizel. Už mi to nikdy nikdo nepoví. Nevím nic o svých předcích. Ve starých matrikách najdu jejich jména, data narození a úmrtí, také jejich profese, a víc už nic. Zůstanou pro mě už navždy jen stručnými neosobními údaji, a oni přitom toužili, abych se o nich díky vyprávění své babičky Růži tolik dozvěděl! Dneska už s obtížemi lovím ze své zvukové paměti, jak vůbec zněl babiččin hlas.

To nebyl jen jedinečný svět, který mi chtěla předat, to nebylo jen svědectví o jejím životě, ale byla to rozsáhlá sága, díky níž jsem se měl dozvědět, kde mám část svých kořenů, kdo jsem a snad i kudy bych se měl ubírat. Všechno to pro mě bylo sedm let připravené jako na zlatém podnose, a já přijetí toho daru tak dlouho odkládal, až si ho odnesla babiččina smrt.

Ptáš se mě, milá Sofi, kolikrát začíná život? Pro mě začíná tolikrát, kolikrát si najdu čas, abych si vyslechl a tím i prožil bezprostřední svědectví o životě, které někdo jiný chce předat právě mně.

Pět let poté, co zemřela babička, jsem změnil zaměstnání a dal jsem se na dráhu novináře, i když ke mně označení novinář příliš nesesedí, zpravodajství jsem dělal jen krátce. Mou doménou se stala publicistika a v ní jsem si brzy našel svou parketu – rozhovory s lidmi. Tuhle jsem přemýšlel nad tím, kolika lidem už jsem

za ta léta naslouchal a zpracovával jejich vzpomínky a názory do písemné podoby. Došel jsem k číslu tisíc. Zní to nadsazeně, ale pokud odpočítám období, kdy jsem psal jiné typy článků, je to logické, protože dělávám dva tři rozhovory či medailonky týdně.

Zaznamenávám – a zdůrazňuji, že rád – cizí osobní příběhy a postoje. Jenomže příběh mých životů, které začaly před mým životem a jejich nositelé mi je chtěli sdělit, jsem promeškal. Jaký paradox, jaká škoda!

Ještě jedna věc mi teď přistála na mysli. Brzy poté, co babička zemřela, jsem usnul v její posteli. A zdál se mi její sen. Babičku dost často budila noční můra, kdy se jí zdálo, že ji v noci pronásleduje nebezpečný muž, ona doběhne ke dveřím svého domu, vstříčí ruku do kapsy pro klíče, a nemůže ji z kapsy vyndat. Když jsem spal v babiččině posteli, stal jsem se tou štvanou obětí já i se všemi průvodními detaily, jen už nevím, jestli jsem to prožíval ve svém těle, nebo v jejím.

Po probuzení jsem měl pocit, jako by ten babiččin sen byl předtím napěchovaný v železných trubkách postele a čekal, až usnu, aby se v těch trubkách proměnil ve snovou páru, která porušenými svary unikne do pelesti a z ní se infiltruje do těla a pak do mysli spáče. Řekl jsem si, že by v těch trubkách mohl být i nějaký pozůstatek všech těch nevyšlechnutých vzpomínání mé babičky. Záměrně jsem v té posteli ještě několikrát přespál, ale už se mi zdály jen ty moje vlastní nesmysly. Poselství předchozích pokolení ke mně ve snu nepřišlo.

Při tom jsem dospěl k názoru, že snad si ty prožitky svých předků třeba nějak nesu v sobě, že se snad uložily do mých genů a jen je neumím vyvolat a zasadit do vnitřního projektoru své mysli, abych si je mohl přehrát. Zkoušel jsem tedy sám sebe hypnotizovat podle nějakých příruček pro senzibily, nicméně dopadlo to vždycky tak, že jsem usnul a zase se mi zdály ty moje vlastní nesmysly. Pak jsem si koupil knížku o nazírání do zrcadla, myslím, že to bylo od Raymonda Moodyho ve slovenském překladě, ale ať jsem do zrcadla civěl, jak jsem chtěl, neviděl jsem žádné minulé životy, jen sám sebe. A pak jsem se konečně smířil s tím, že babiččiny vzpomínky už jsou beznadějně fuč.

Tuhle příhodu o své babičce jsem vyprávěl skoro všem, které jsem poprosil o napsání článku do tematické sekce: Kolikrát začíná život? A všem jsem řekl, že můj příběh je jen vodítko a ať si sami uchojí téma, z jakéhokoliv konce chtějí.

K mému překvapení jedna autorka poslala návod, jak se uvádět do stavu meditace, a druhá autorka dokonce detailní popis vlastního zážitku vstupu do minulého života za plného vědomí. Mohu jí jen v dobrém závidět, neboť já bohužel takovou schopností nevládnou. Kéž by se lidí s podobnými schopnostmi objevovalo v našich řadách více a mohli jsme dospět třeba až k unitářské mystice. Nemám zdání, jak by taková mystika vypadala, ale velice rád bych se o ní něco dozvěděl.

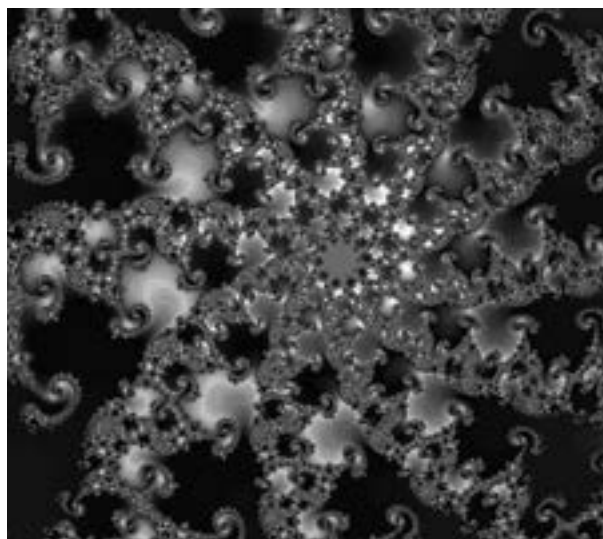

Čtvrté číslo Unitářské mozaiky přináší myšlenkovou sklizeň našich dopisovatelů převážně z listopadu a prosince roku 2017. Původně jsme ho chtěli dát čtenářům jako vánoční dárek, ale náš grafik Jirka Kloboučník vážně onemocněl. Rozhodli jsme se, že na něj počkáme. Jakmile se uzdravil, onemocněl jsem já, naštěstí nijak těžce. Už jsem zase fit, jako poslední příspěvek v časopise jsem napsal tento první text – a nyní už je to na tobě, náš milý čtenáři. Ponoř se do hlubin své mysli společně s našimi autory, kterým děkuji za jejich myšlenky a že si pro napsání příspěvků udělali čas. Udělat si čas v předvánočním čase nebylo nic jednoduchého, a proto jsem jim za jejich ochotu dvojnásob vděčný. Myslím si, že ani v povánočním čase nepřijdou nazmar myšlenky z času vánočního a předvánočního. Mnohé z obsahu následujících textů má totiž nadčasovou platnost.

Mějte se všichni hezky, necht' vás v novém roce provází štěstí, slouží vám zdraví a vaše mysl jiskří tvořivostí!

Za redakci Unitářské mozaiky
Pepa Musil 8. ledna 2018

Druhého listopadu jsme si připomenuli tzv. „Dušičky.“ Přestože je to období všeobecně známé, nebude na škodu si trochu blíže představit tento svátek. Je to vlastně Svátek všech věrných zesnulých, který slaví katolická církev již od 10. století.

Poprvé se slavil ve francouzském benediktýnském klášteře v Cluny. Smyslem tohoto křesťanského svátku bylo překryt keltský svátek Samhain, kdy se věřilo, že mezi živými a mrtvými může docházet k hlubším spojením.

Katolická církev si tento den, 2. listopadu, připomíná duše, které se právě nacházejí v očistci. To je místo pro zemřelé, kteří ještě nejsou připraveni vstoupit do nebeské blaženosti. Živí jim však mohou na tomto světě pomáhat svými modlitbami. Evangelické církve však očistec neuznávají, takže se za mrtvé nemodlí.

V současné sekularizované Evropě lidé spíše navštěvují hroby svých blízkých, aby na ně v tichosti vzpomněli a připomenuli si jejich památku. Je to dobře, alespoň takto pečovat o své předky. Jsou však jiné kultury, jako např. čínská, které se o své zemřelé starají intenzivněji a projevují jim hlubší úctu. Je to také dáno jejich kolektivním přístupem k životu.

Ať už si svoje blízké připomínáme jakkoliv, je dobré, že na ně pamatujeme. Naše náhrobky mohou být hezkým, nebo méně hezkým obrazem této snahy. Kdybychom je vnímali jako vznešené památníky předků, možná by bylo méně těch, o které se dnes nikdo nestará.

Nedávno jsem v rádiu zaslechl informaci, že existují lidé, kteří si adoptují hroby významných lidí a pak je na vlastní náklady opravují. I když naši zemřelí nemusí být vždy výjimeční lidé, neměli bychom na ně zapomínat. Minimálně nám dali život a podle svých možností nás vychovali.

Nyní bych se rád vrátil ke spojení mezi živými a mrtvými. Minimum, co můžeme pro zemřelé udělat, je vzpomínat na ně a udržovat jejich pomníky v hezkém stavu. Pokud chceme více, můžeme se zamyslet nad samotnou hodnotou lidského života.

Kdysi jsem se domníval, že věda postupně odpoví na všechny důležité životní otázky. Dnes si to již nemyslím. Přestože si vědy velmi vážím, odpověď na otázku po smyslu života od ní nečekám. Je to díky jejímu přesvědčení, že všechny pozoro-

MALÉ DUŠIČKOVÉ ZASTAVENÍ

Luděk Pivoňka
duchovní

rovatelné skutečnosti mají pouze své přirozené příčiny, a proto jevy nadpřirozené nejsou možné. Takže se jimi nezabývá.

Je to vlastně pozorování přivrácené strany měsíce. Ta je snadno dostupná oproti straně odvrácené. Tu mohli astronauti poprvé na vlastní oči spatřit až v okamžiku obletu Měsíce. Dalo to hodně práce, než se to nakonec podařilo.

Podobně je to také se zkoumáním podstaty lidského života. Tu nezjistíme jen probádáním našeho těla. Tělo není podstatou života. To je jen nástroj, který používáme v prostředí naší planety. Na jiných planetách by mohla být přítomna i odlišná forma života a tam bychom používali jiné nástroje. Podstata i tam by však byla stejná. Tou podstatou je lidská duše.

Většina světových náboženství uznává duchovní podstatu života. Jak dopěla k tomuto přesvědčení? Domnívám se, že to je univerzální náboženská zkušenost. Proto není dobré náboženství a spiritualitu podceňovat. Náboženství se zabývá všeobecnými lidskými otázkami. Věda naproti tomu rozpitvává realitu do malých částí a potom se snaží ji v rámci vědeckého světového názoru opět složit do jednoho celku. Pokud je velmi hrdá na svoji metodu, pak založí vědecké skeptické spolky, které z neznalosti věci zesměšňují vše nadpřirozené. Pokud je náboženství založené na jedinečné zkušenosti, je tato snaha marná.

Dobré náboženství proto pracuje s nadpřirozenou realitou jako s něčím, co je naprosto přirozené. Je to něco, co je jinými obory nenahraditelné. To je užitečné mít na paměti, když budeme chtít hledět do budoucnosti. Podle mého názoru je správné chápat vědu a náboženství jako rovnocenné partnery v dialogu. Nikdo by neměl být služebníkem toho druhého.

A teď bych se opět vrátil k hlubšímu významu lidského života. Jak jsem už naznačil, lidský život má duchovní podstatu. Tělo je užitečný nástroj, který používáme v tomto světě. Když o něj nebudeme dobře pečovat, tak o něj brzy přijdeme. Navíc našemu tělu může ublížit i vnější prostředí (lidé, zvířata, rostliny, přírodní živly).

Duše má však tu výhodu, že nám ji nikdo cizí nemůže poškodit. To můžeme udělat jen my sami. Byla by to však velká škoda. Všichni jsme vznešené duchovní bytosti a bylo by nerozumné ubližovat si nevědomostí, nezdravou připoutaností a nenávisí. To jsou skutečné duchovní jedy.

Na závěr svého krátkého zamyšlení bych vás pobídl, abychom si společně slíbili, že v novém roce 2018 uděláme něco dobrého především pro naši tak vzácnou a drahou duši. Jak praví starobylá konfuciánská tradice: „Sebezdokonalování necht je základem všeho.“

Co pro mne znamená 2. listopad a křesťanský, ale v moderní době také sekulárně slavený Svátek zesnulých (tzv. Dušičky)? Pro některé křesťany i nekřesťany jde o den, kdy si upomínají památku svých zemřelých bližních, nakoupí věnce a svíčky a rozjedou se k rodinným hrobům.

Za sebe musím říci, že „Den dušiček“ (jak se svátku též občas říká) nedržím, ani si v tuto dobu zesnulé nepřipomínám. Nemám rád podobné upomínky jaksi na povel, v přesně stanovenou dobu. Blízké osoby, které přešly na druhý břeh, si upomínám průběžně po celý rok, v myslí a srdci. Ne sice denně, ale často při nečekaných příležitostech, které mi je různě připomenou. Tělesné pozůstatky, jejichž zbytky spočívají v hrobě, jsou pro mne hmotou, jež posloužila svému účelu, ne však čímsi, za čím by se mi chtělo speciálně putovat.

PSÁNO O LETOŠNÍCH DUŠIČKÁCH (ROKU 2017)

Radovan Lovčič

hou být obousměrné, jak zmíním ještě v následujícím textu.

Na rozdíl od některých skeptiků a materialistů nevnímám smrt jako konec naší existence i vědomého bytí. Nejen kvůli vlastní zkušenosti opuštění těla při nenačím kolapsu, ale i kvůli desetitisícům podobných zkušeností jiných osob, jež se staly dokonce předmětem vědeckého zkoumání lékaři-thanatologů či transpersonálních psychiatrů a psychologů. (Mimochodem jedni z těch nejznámějších lékařů, kteří se tímto výzkumem zabývají, MUDr. Raymond Moody či MUDr. Stanislav Grof, shodou okolností zavítali nedávno i do našich končin jako účastníci pražské Transpersonální konference i dalších podobných akcí.)

Pro ortodoxní vědce, kteří někdy hájí své postuláty stejně zavile a militantně jako kdysi křesťanská církev svá dogmata, jde o zkušenosti, které do vědy nepatří nebo mají být pouze vyvráceny a z žádoucího obrazu světa vytěšňovány. Tím se ale tento obraz de facto pasuje pouze a právě do role obrazu a představuje jakousi redukovanou realitu či představu o realitě, jež se s tou lidmi skutečně prožívanou důsledně nepřekrývá a místy rozchází. (To by však bylo téma na další samostatné zamyšlení, jemuž se nyní nemohu věnovat blíže.) Jejich roli pak nezřídka přejí-

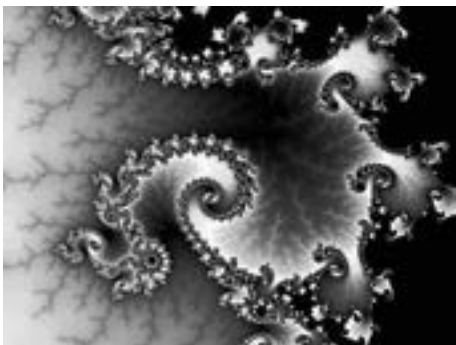

mají mimo jiné rozliční novináři a publicisté, kteří podobné zkušenosti upomínají v médiích či knižně, nebo již řečení vědci patřící k různým alternativním vědním proudům. Ti však za svoji odvahu leckdy platí zesměšněním, ztrátou místa, prestiže či grantů nebo vytěsněním na okraj odborné komunity.

O zkušenostech a setkáních s dušemi zesnulých však nemusíme jen číst. Často stačí bedlivě naslouchat našim bližním, příbuzným, přátelům, kolegům, kteří prožili něco takového. Některé duchovní školy či spirituální učitelé učí, že duše zesnulého blízkého člověka může po smrti dobrovolně zastat úlohu jakéhosi strážného ducha pozůstalých osob či jemu nejbližší osoby. Může nás pak vnitřně nabádat formou vnuknutí k určitým životním krokům či varovat před hrozícím nebezpečím. V literatuře jsou dokonce popsány případy lidí, již tvrdili, že se jim duch blízké osoby zjevil v nebezpečném okamžiku, např. při hrozící dopravní nehodě, aby je varoval. Za sebe musím říci, že sám zmíněnou zkušenost postrádám, a podobně jako jedinci, kteří za sebou nemají zážitek opuštění kolabujícího těla a mohou této zkušenosti buď věřit, či nevěřit, i já mohu v daném případě pouze stavět na víře, či možná mnohem lépe řečeno, důvěře v takové svědectví.

Vyslechl jsem během čtyř dekad svého života řadu podobných příhod v rodině i ve svém okolí, aniž bych takové zážitky cíleně sbíral. Jeden z nich jsem vyprávěl mnohokrát přátelům, a možná i v Unitarii, ale nikdy jsem ho nese-psal, a tedy tak konečně činím.

Je spojen s mou, již před 21 léty zesnulou, plaskou babičkou z matčiny strany. Čtyři roky před její smrtí, psal se tehdy začátek srpna roku 1992, nás v rodině postihla předčasná smrt babiččiny sestry Jany v důsledku vážné choroby. (Jana byla v naší rodině shodou okolností druhou osobou, jež rovněž popsala zážitek blízké

smrti v podobném duchu jako pacienti dr. Moodyho, neboť před svým skolem prožila též kolapsově stavy.) V týchž dnech se odebral na onen svět i v naší převážně katolické rodině velmi vážený kardinál František Tomášek, což se dotklo zvláště babičky s prababičkou. A překvapením bylo ještě jedno nečekané úmrtí.

K tomu ale musím přidat malé „předvysvětlení“.

Babička pracovala v mládí v západočeském Manětíně, kde poznala svoji první, velkou a osudovou životní lásku, jistého Jaroslava B. Vztah ovšem ukončila jiná dívka, která jí Jaroslava „přebrala“. Babička nastalou situaci těžce nesla a dlouho uvažovala dokonce o sebevraždě. Později si sice našla našeho biologického dědečka, který ji přivedl do jiného stavu, ale o dítě zájem neměl. Z babičky, která interrupci, k níž ji děd neúspěšně nutil, pokládala za vraždu, se nakonec stala svobodná matka. Další pokusy o partnerské vztahy v budoucnu skončily nezdarem a v jejím srdci zůstal navždy zapsán především Jaroslav. Posledních asi 20 let svého života trávil v invalidním důchodu, částečně ochrnutá. Řadu let před smrtí už pro ni bylo maximálním výkonem dobelhat se s holemi na zápraží před dům. Ztratila kontakt s okolím, internet ještě neexistoval, telefonní linka do domu také nebyla zavedena, zprávy se šířily pomalu.

V prvních dnech srpna ji v noci probudil zvláštní sen. Sama o něm tvrdila, že nedokázala říci, zda snila, nebo zda byla vzhůru, a vše se odehrávalo přímo v místnosti. V ní stál u jejího lůžka Jaroslav a oznamoval, že se přišel rozloučit. S lidmi z Manětína měla babička už léta mizivý kontakt, s Jaroslavovou rodinou žádný. Nebyla si svým zážitkem jistá, a ač o něm denně mluvila, žádný pokus o ověření nepodnikla. Po týdnu za ní ale nečekaně přijela manětínská kamarádka z mládí. Jela ji po létech navštívit a přivezla jí novinu, že zemřela její dávná láska. Zřejmě to byl i hlavní důvod návštěvy, ač to nesdělila přímo. Datum Jaroslavovy smrti odpovídal datu babiččina snu.

Sám jsem nezažil, že by se některý umírající známý nebo příbuzný přišel se mnou v době své smrti takto rozloučit. Návštěvu blízkých zesnulých jsem ale zakusil vícekrát (ne však mnohokrát) za život ve snech, které byly rovněž velmi živé. Jeden sen se dokonce opakoval. Prvně se mi zdál někdy na podzim roku 1998, v mých 21 letech. Na dveře mého pokoje ve snu kdosi zaklepal. A po otevření stály za dveřmi babička s prababičkou, které už tehdy nebyly mezi živými. Postupně mne obě objaly. Byly svěží, plné energie a bez hůlek. Nepadlo ani jedno slovo. Jediné, co z nich sálalo, byla láska. Pak se dveře samy zavřely a po pár okamžicích sen opět skončil. Zpočátku jsem nechápal jeho význam. Došel mi až v dalších dnech a týdnech, kdy už jsem věděl, že byl znamením nečekaných životních těžkostí a měl signalizovat, že naši blízcí jsou v těchto okamžicích s námi, ač už se nemůžeme fyzicky zkontaktovat. (Život mi tehdy zkomplikovalo onemocnění

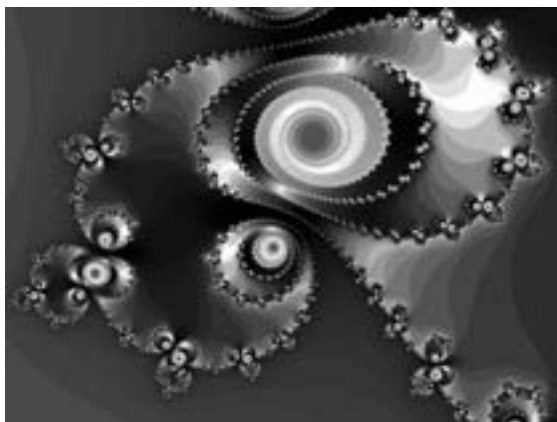

zaživacího traktu a lékařka řadu týdnů nevylučovala ani rakovinu.) A když se po letech týž sen opakoval, již jsem věděl, že se mám připravit na náročnější životní zkoušku, byť nemusela souviset „jenom“ se zdravím...

Zažil jsem ve snech podobné zkušenosti i s jinými dušemi, které již hmotnou rovinu opustily. Naposledy se spořilovským strýcem Jiřím. Přišel za mnou ve snu, ne ke dveřím, nýbrž se objevil v otevřeném okně mého pokoje. Kdepak objímání jako s babičkami, to mezi námi muži nikdy nefungovalo ani za života. Pozdravil pokynutím hlavy a jediné, co vmžiku předal, nebo možná spíše „vyzářil“, byl jen onen závan bezpodmínečné lásky, jehož jsme my „živí“ tak málokdy schopni. Cítil jsem v jeho návštěvě jakýsi dík za občasnou pomoc a povzbuzení jeho stále žijící ženě a mé tetě, která je kvůli vážné nemoci v závěru svého života, i symbolický vzkaz pro ni, aby se nebála smrti, když přece na ni na druhém břehu už čeká on a další blížící.

Vždy šlo o nesmírně krátký, ale emočně velmi silný zážitek, který se nedá tlumočit slovy na papíře. Ale kdo jej zná a prožil, ten ho jen tak nezapomene. Už pro tu hloubku a intenzitu.

A tak jsem sice odbočil od svátku Dušiček, ale přesto myslím, že můj příspěvek i tak byl o dušičkách, které nosíme ve svých srdcích a jejichž bytí ztrátou těla nezmizelo, jen získalo nový rozměr.

Kolikrát začíná život? – „Cože?“ zakaboní se nad touto otázkou materialista s otupělými city a bez fantazie. „To je přece jasný, narodíte se, pak zemřete, a je po všem, milej pane!“ Nic víc se nedozvíte, protože zakaboněný materialista bez fantazie má většinou mnoho důležitějších a dle jeho názoru i užitečnějších věcí na práci než se s vámi bavit o takových nesmyslech. Pokud budete mít štěstí, možná ještě zavrčí něco v tom smyslu, že mu snad nechcete namluvit nějaké bláboly o posmrtném životě. Jeho jasnou mysl totiž s přehledem proniká všemi vědními obory, sleduje sdělovací prostředky, nasává hospodská moudra a ví přesně, co a jak. A jen útrpně shlíží na ty chudáky, co náhodou smýšlejí jinak než on a co nesouhlasí s hromadně předkládanými verzemi pravdy. Výskyt takových exotů jej dráždí, neboť si myslí, že bez nich, brzd pokroku, mohl být svět mnohem krásnější.

Narazíte-li na člověka odkojeného většinou křesťanských církví, možná bude váš rozhovor o něco delší. Velmi pravděpodobně se nadšeně rozhovoří o zmrtvýchvstání, což za začátek nového života nepochybně považovat lze. Nechci hodnotit, o kolik více, a zda vůbec, je k tomu třeba i fantazie. Další začátek života již u něj v úvahu nepřichází, neboť církve slibují po vzkříšení život věčný. V některých případech v této koncepci vstupuje do hry ještě očištěc, a i ten bychom za začátek nového života mohli považovat.

Zato přívržencům reinkarnace počíná život nesčetněkrát. Podle východní tradice koloběh zrodu a umírání probíhá tak dlouho, dokud se nám nepodaří dosáhnout osvícení a tím se z tohoto sisyfovského martyria vyvléknout. No jo, ale co bude dál? Vlastně i tak bude život pokračovat, jen na jiné úrovni bytí. Z jiného úhlu pohledu je tedy život věčný. Nezačíná ani nekončí, jen prochází různými stadii vývoje.

Kde je tedy pravda a jak je to ve skutečnosti? Mohli bychom se nyní začít zabývat různými teoriemi a definicemi života, např. že jeden život je vymezen prvním nádechem a posledním výdechem apod. Prosim, kdo chce, nechť se v tom nimrá; já si myslím, že klesne na úroveň vědátorského hnidopicha bez citu a fantazie, a nikam nepokročí. Dejme vale vědeckým definicím a popustme uzdu fantazii. Vnímejme naplno svět kolem nás a nechejme tyto vjemy působit na naše city. Náš pozemský život prochází mnohými zásadními osobními i profesními

ROZVOJ VĚDOMÍ A POZNÁNÍ

Libor Mikš
duchovní

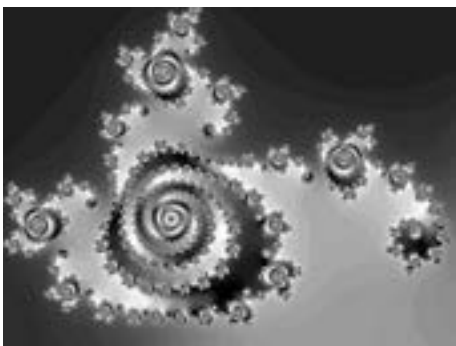

změnami, a zejména citlivější duše mohou takovou změnu vnímat jako začátek nového života. V osobní rovině na nás pak doléhají změny v životě rodinném i společenském. Jinak je vnímáme jako dítě, jako teenager, jinak jako dospělý v mládí, pak ve středním věku a nakonec jako senior.

Utkvěla mi v paměti dávná vzpomínka, spojená s bývalým sovětským šachistou Viktorem Korčným. Rok po jeho emigraci na Západ se v našich novinách objevil dehonestující článek a v něm mimo jiné zpráva, že dostal k narozeninám dort s jedinou svíčkou. Ta měla symbolizovat začátek jeho nového života. Takovou životní proměnou samozřejmě prošlo a prochází mnoho lidí, a zejména tyto situace, kdy za sebou pálíte mosty, mohou být vnímány jako začátek dalšího života. Avšak není nezbytné pálit mosty. Podobně se může cítit například člověk, který získá významnou pozici v nějaké firmě, zejména je-li to spojeno s přesídlením do jiné země. Svatba, narození dítěte, smrt v rodině, to vše zpravidla velmi promění životní podmínky, na něž jsme byli zvyklí, a nám se to může jevit, že žijeme zcela jiný život, než před některou z těchto událostí.

Specifickou záležitostí, jež může lidem zcela změnit život, je zamilovanost, kterou mnozí bláhově považují za lásku. Pravděpodobně se s ní setkal, nebo možná ještě setká, i náš materialista s otupělými city a bez fantazie z úvodu. Jedná se o velmi silné emocionální energie, a téměř každý má potíže je ovládnout. Naštěstí se to s různými většími či menšími potížemi většinou nakonec podaří. Nenaplnění představ může totiž u některých jedinců vést dokonce až k pokusům o sebevraždu. A to se již rozhodně nedotýká pouze těchto jedinců, nýbrž i jejich blízkých.

Opravdu vážným zásahem do života bývá i těžký úraz s trvalými následky nebo těžko vyléčitelná dlouhodobá nemoc. Jistě existuje celá řada dalších příkla-

dů, je však lépe, když o nich budou psát jiní, kteří je prožili tak říkajíc na vlastní kůži. Já bych jen planě teoretizoval. Ano, mám za sebou svatbu, narození dětí, i ta úmrtí v rodině, ba dokonce i tu zamilovanost. Ano, bylo mi diagnostikováno těžké a nevyléčitelné postižení páteře, ale vše vnímám jako integrální součást jednoho života. Ano, zažil jsem převrat v roce 1989, ten mnozí jako začátek nového života vnímali. Někteří z toho posléze vystřízlivěli, ale to nyní není podstatné. Já jsem to nikdy nepocítoval jako proměnu hodnou označení nový život.

Pro mne jsou velmi důležité proměny týkající se vnitřního života, které souvisejí s rozvojem vědomí a poznání. A dovolím si říci, že v této oblasti jsem ve svém vědomém životě dvě významné proměny prožil. Tedy ve výše přijaté symbolice prožívám již „třetí“ život. Ty změny probíhaly velmi pozvolna, takže si je vlastně plně uvědomuji až zpětně.

Jako dítě jsem byl ustrašený, zažíval jsem pocity méněcennosti a studu. Fyzicky jsem nijak nevynikal, a bál jsem se s někým poprat, což byl jinak u mnoha mých vrstevníků běžný způsob, jak prosadit své požadavky a zalichotit svému egu. Jako introvert jsem ani neměl mnoho kamarádů. Pokud to srovnám se stupnicí úrovní vědomí od amerického psychologa Davida Hawkinse, pak na nejnižších příčkách se nacházejí stud, pocit viny, apatie, zármutek a strach. Prostředí, v němž žijeme, nám připadá na těchto úrovních nepřátelské a bezohledné, a my se snažíme chovat pokud možno nenápadně, neboť se nám zdá, že případná pozornost by nám nepřinesla nic dobrého. Měl jsem však přece jednu výhodu, doma jsem měl pocit bezpečí. Bohužel, někteří nemají ani to. Uvedený stav vědomí mne držel zhruba až do puberty, pak se začal velmi pomalu proměňovat.

Následující stupně vědomí Hawkins popisuje jako touhu, hněv, a pak hrdost a pýchu. Prostředí se nám stále jeví jako nepřátelské, ale my v sobě postupně nacházíme dostatek sebevědomí a sílu se o svá práva porvat a prosadit se. Takový člověk je stále příliš sebestředný, má dojem, že v životě jde o to, kdo s koho. Náznaky něčeho takového se u mne začaly projevovat v posledních ročnících základní školy. Snad tím nejvýznamnějším benefitem pro mne byla „ztráta“ pocitu méněcennosti, a proto tuto etapu považuji za „nový“ život. Pocity hrdosti a pýchy, to je stav, který se plně rozvinul s ukončením vysoké školy a nástupem do zaměstnání, tedy kolem mých 25 let.

Vydrželo mi to opět poměrně dlouho, ale po třicítce jsem začal pocítovat mnohem významnější proměnu. A opět velmi pomalou a postupnou. Začal jsem totiž ztrácet onen všudypřítomný pocit strachu. Možná to znáte – neustále se obáváte, že vám někdo ublíží, že vám něco sebere, že na něco zapomenete, že vás potká něco zlého, že vám někde unikne nějaká příležitost. Svět kolem mne se nezměnil, ale já jsem jej začal vnímat jinak. Dnes jej beru takový, jaký je. Ne že bych

byl se vším spokojen, ne že bych rezignoval na snahy o změny svého okolí. Ale jsem vnitřně v klidu, nejsem v neustálém napětí z obav, že odněkud dostanu ránu nebo že mi vyprodají zlevněné banány. Nemám potřebu neustále s někým o něco bojovat, hledám spíše cesty spolupráce. Je to provázeno mnohem vyšším zájmem a duchovní témata. Hawkins tuto zlomovou úroveň označuje jako odvahu. Následují stupně neutralita, ochota, přijetí a poté, věřte nevěřte, rozum. Přes lásku, radost a mír se nakonec lidský jedinec dostává na stupeň osvětlení. A to je další hranice, za níž začíná nový život, jenže tu jsem ještě nezdolal.

Dovolím si ještě jednou zateoretizovat. Tato druhá významná proměna vědomí, kdy okolní svět k vám přestane být a priori nepřátelský, může proběhnout i velmi rychle. Nastává buď po osobním mystickém prožitku – většinou vyvolaném příslušnou technikou –, nebo prožitku blízké smrti – zpravidla po úraze. Je určitě požehnáním, pokud si někdo takový stav prožije, přesto si myslím, že je nutné být velmi obezřetný, protože obojí skrývá nezanedbatelná rizika.

Jsem zhruba v půli cesty, asi se k osvětlení „v této inkarnaci“ ještě nedostanu. Ale i tak se budu snažit, co budu moci. A vám všem přeji, aby se vám na této úžasné cestě životem vzhůru dařilo též.

Moje první myšlenka po položení této otázky byla: Je to těžká otázka, vlastně nezodpověditelná. Trochu mi připomněla onu dětskou otázku, kolik je kapek v moři. V moři, kde dochází k neustálé výměně miliard vodních kapek vlivem odpařování a návratu zpět skrze deště a řeky.

Ale tuto otázku převedenou do všeobecné roviny můžeme chápat i jinak, z více úhlů pohledu. O jaký život vlastně jde? Náš vlastní, současný život, život všech lidí, nebo všech bytostí, nebo snad život veškerenstva, Boha?

Je-li nějaký problém těžký, je dobré jej zvládat metodou per-partes, tedy postupně. Zaměřme se nejprve na to nejbližší, život vlastní.

Na jedné přednášce jsem si dovolil říct dvě věty, jež se významově diametrálně lišily, a přesto jsem je označil za pravdivé. Přiši to proto, že i v životě se setkáváme s názory, se kterými na první pohled nemůžeme souhlasit, a pak je naše odmítavá reakce opepřená agresí, aniž jsme si rozebrali a prozkoumali názor „protivníka“ a zjistili, jak to myslel. A již je konflikt na světě – velmi často zbytečný. Tak tedy, ony věty jsou – Ateisté říkají: Život je jen

jeden. Jiní říkají: Životů je mnoho. A já říkám: Oba tábory mají pravdu. Ne že by ateisté znali pravdu, jen zkrátka věří tomu, co jim materialisté napovídali. Ale z pohledu vyššího, náš život v bytí je jeden, ale skládá se z řetězu životů.

Takže náš prvotní počátek (chcete-li začátek) je jeden. Byl stvořen – začal v Absolutním Počátku Bytí. Čím vším jsme prošli, to teď zřejmě nezjistíme, protože si myslím, že naše vědomé bytí ještě není na takové úrovni, abychom se dokázali „napojit“ na celou naši minulost, od našeho stvoření. To je otázka pro naše budoucí, mnohem dokonalejší já, mající již za sebou všechny „dětské nemoci“, spočívající v odstranění všech základních nečistot, charakterových vad, nevhodných přání atd. Dalo by se teoretizovat, že jsme prošli po svém sestupu minerální říší, rostlinnou a posléze zvířecí říší, až došlo k našemu vývoji do říše člověka. Však poznání konkrétního vývoje naší duše a ducha, to spadá již opravdu do vyšší třídy vývoje našeho bytí.

Kdybychom si chtěli rozebrat, kolikrát jsme se již zrodili jako lidé na této zemi, to už je záležitost nám mnohem bližší. Ti neznalí, důvěřivější, **věří**, že již mnohokrát, ti pokročilejší **vědí**, že mnohokrát. A nakonec jsou ti, kteří **svou minulost již**

KOLIKRÁT ZAČÍNÁ ŽIVOT?

Jaroslav Grossmann

znají, a mohou definovat, kolik, kde, jak, proč. Ale to už jsme se dostali opět do kategorie budoucího já.

Pro nás normální smrtelníky je ovšem nejdůležitější pochopení našeho současného života. Říkáte, že každý život má jeden začátek. Ano, mnohdy tomu tak je. Nepochází k žádnému uvědomění, celý život je prožit podobně, jako je tomu u zvířátka. Ono vyroste, začne se žít samo, přivede na svět potomky a po čase zemře. Má tedy život snad nějaké začátky? Ano, má. Začátkem jsou významné životní předěly, křížovatky, vážné nemoci nebo třeba probuzení schopností, které významným způsobem ovlivní náš další život. To jsou všechno ale převážně předěly, které nám takřkajíc vstupují do cesty, a my je pouze správně či méně správně přijmeme.

Máme ale možnost naučit se také aktivnímu přístupu ke svému životu. Nečekat, až se nám něco přihodí, až nás něco nakopne. Ona to nemusí být vždy příjemná pobídka. Protože když promrháme to, co nám život nabízí, můžeme obdržet bolestivý šouchanec, abychom neustrnuli ve svém vývoji. Proto je dobré, abychom do svého života zavedli aktivní složku, která by nám přinášela stálou naději a inspiraci pro každodenní život.

Co je to, čím si můžeme pomoci? Každodenní usínání je podobno umírání a následně je každé nové ráno začátkem života. Zkusme si toto uvědomovat, zkusme pohlížet na své problémy očima dítěte, které se dívá na nový den s novými nadějemi, šancemi, ale především se dívejme na nový den jako na novou příležitost k uplatnění všeho dobrého, co jsme se v předcházejících dnech naučili.

V tomto smyslu můžeme pokračovat i dále, a řekl bych dokonce, že je záhodno neustrnout. Pokud si říkáme večer, co se nám přes den podařilo či nepodařilo, co jsme vykonat měli a nevykonali, a naopak co jsme udělat neměli a udělali, to je sice hezké, ale dojdeme po hlubší analýze k poznání, že ještě důležitější je být pozorný ve svém konání tady a teď. Žít ve stálé přítomnosti. Jen to nám zaručí, že na konci dne nebudeme hořce litovat svých slov nebo činů, které jsme dle svých starých vzorců, zvyků vykonali během dne – špatně, protože jsme se včas nezpamatovali, neuvědomili si cíl svých myšlenek, slov nebo činů. K tomu nám pomůže jen stálá kontrola, sebereflexe. Je mnoho záležitostí, při kterých se musíme rozhodnout hned, a přitom nám chybějí informace, čas nebo klid k promyšlení, no a rozhodnutí pak provádíme pouze intuitivně. Tehdy je pro nás důležitá zpětná vazba, abychom se přesvědčili, jestli naše intuitivní rozhodnutí bylo správné, nebo jsme podlehl nesprávné myšlence.

Ale pokročíme ještě dále. Existují i další, vyšší roviny bytí. Až se naše chování vlivem nabytých vědomostí a zkušeností zdokonalí, až se náš charakter zušlechťí, až se naše projevy lásky trochu více rozvinou a pročistí, dojde k povznesení

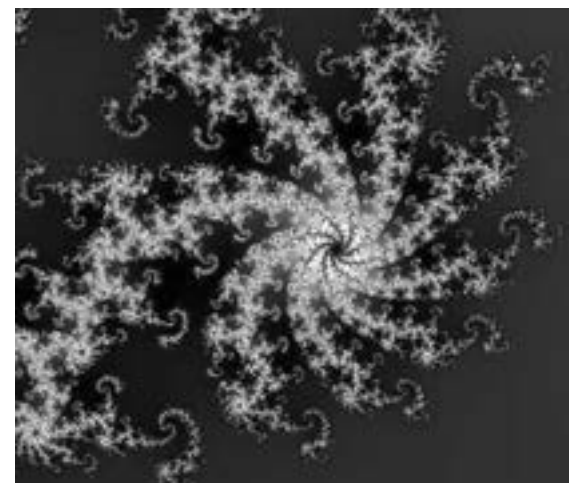

na vyšší úroveň. Tehdy bude naše znovuzrození asi tím doposud nejkrásnějším začátkem nového života. Veliký Mudrc života to nazval rozkvétáním lidské duše, aktem, na který čekají všichni andělé jako na nádhernou, mimořádnou událost, kdy se projeví v lidské duši to, co do ní bylo vloženo při jejím stvoření ve Velikém Prvotním Počátku.

A to je také velký cíl našeho řetězu životů. Poznání svého vlastního já, posléze i uvědomění si a „probuzení“ svého božského Já, oné Jiskry Boží, našeho jádérka božského ducha v nás, a rozvinutí tohoto jádérka do krásy a mohutnosti, podobně jako z malého semínka jablka vyrostet kvetoucí strom, který posléze nabídne své sladké, zdravé a šťavnaté plody.

Psáno v Ostravě v listopadu 2017. PS: Až po několika dnech, po dopsání textu (to mi to trvalo, že?), jsem se konečně dopřemýšlel k jednoduché odpovědi: Kolikrát začíná život?

Tolikrát, dokud jej neovládáme dokonale.

Abychom mohli dát uspokojivou odpověď na otázku: Kolikrát začíná život?, potřebujeme být schopni popsat, co to život vlastně je. Na zdánlivě jednoduchou otázku nalézáme mnoho různých odpovědí.

Jedna z možností je, že život je spojen s pohybem. To, co se pohybuje nejvíce a nejdéle, je pak nejživější. Zdrojem života je pak ten, jenž pohybuje vším

a je původcem prvního pohybu, který se pak sestupně předává na méně a méně živé další životy (pojem nadřazený všemu živému – pohyblivému, tedy i živočichům, stejně jako hvězdám). Pohyb je všudypřítomný, pohybují se věci velké i ty největší, zrovna tak se pohybují věci malé i ty nejmenší. Pohybují se i věci, které považujeme na první pohled za nehybné. V každém

zdánlivě studeném kousku hmoty je ukryto množství utajeného pohybu. Ta všudypřítomnost pohybu vedla lidi k tomu, že hledali prvního hybatele. Ten jim vycházel nehybný, neboť je původcem života – pohybu a nic jím nepohybuje, a ten naopak pohybuje vším. Filozof Aristotelés ho tedy nazývá nehybný hybátel (to kinún akinéton).

Další možností určení toho, co je život, je porovnání předmětu, který považujeme za živý, s takovým, který nám živý nepřipadá, a přitom se od předchozího neodlišuje než tím, že podle nás není živý. Můžeme pak například srovnávat buňku plnou života s buňkou, která život právě ztratila. Hmota buňky ani neubývá, ani nepřibývá, ale od chvíle, kdy ztratila život, se mění její uspořádání v souladu s druhou větou termodynamickou. Změnil se tedy směr chemických pochodů, jenž na rozdíl od směru pochodů v živé buňce již není řízený. Řízení reakcí k udržení celistvosti a funkčnosti předmětu, i přes nahodilé vnější rušivé procesy a občasné přidání nějaké další funkce (jako rozmnožování aj.), je tudíž základní nutnou podmínkou života.

Jiný pohled se nám nabízí pod zorným úhlem věčnosti. Život je tu věčné bytí, které koloběhem života vychází (existuje) ze zdroje, kterým je neměnné Bytí či Bůh, a opět do něj vchází. To, co je věčné, je skutečně jsoucí, ostatní jen dočasně existující (vycházející) či časné. Časné získává životní sílu od toho věčného, co mu pomáhá žít. Jsou různé názory na to, co z nás přetrvává. Někteří si myslí, že pouze hmota a energie v ní obsažená je věčná. Jiní jsou toho názoru, že duše se vrací k Bohu, který ji může ve svůj čas vzkřísit spolu s novým tělem k věčnému

životu. A další vycházejí z víry ve věčné stěhování duší z těla do těla, která mají různou hodnotu podle úsilí, jež duše na duchovní cestě vynaložila.

At již život bereme jednoduše jako pohyb všeho, co existuje, či se omezíme na předměty s řízenými chemickými pochody, je pro nás většinou zajímavá otázka původu života. Proč tu je? Bylo nutné, aby vznikl, nebo se to stalo náhodou? Je jedinečný, nebo jsou na sebe, tak jako bubliny polystyrénu, nalepené podobně oživené vesmíry jako ten náš?

At je odpověď na otázky v předchozím odstavci jakákoliv, můžeme se shodnout na tom, že život se stále proměňuje, začíná znovu a znovu. Periodicky se obnovuje ve střídání ročních dob, střídání generací rozmanitých živých tvorů, kteří se přizpůsobují změnám prostředí. Podobné děje můžeme na mnohem větších časoprostorových rozlohách poznávat ve vesmíru, nebo naopak ve světě atomů a částic, který se dá také vnímat jako jistý druh života. Tak to vše vytváří nádherný kaleidoskop proměn.

Jen člověk se z řádu vymyká. Ač má počátek, chtěl by být bez konce. Čím to je? Je to jen slepá ulička vývoje, nebo je v tom klíčový úmysl Všemohíra? Máme být obdařeni vědomím toho, že jsme součástí Boha (boží děti či přímo bohové)?

Jsem přesvědčen, že my jsme v Bohu a Bůh je v nás. Vnější důkazem je mi právě to, že život tu je v takovém množství forem, které je patrně nekonečné. Bůh je Život. Vnitřním důkazem je pro mě zkušenost toho, že při ztišení pochodů v mé mysli jsem schopen vnímat Boha ve svém srdci a sebe jako jeho nedílnou součást. Tuto zkušenost je však možné sdílet jen s těmi, kteří již umějí nechat vyvanout svoji mysl a soustředit se tak na prožívání sebe v Bohu, jako např. na kapku v moři. Příliš hlučná mysl brání prožívání Boha. Touto cestou může jít každý; ne každý se však po ní vydává.

Pokud se po ní vydáte, budete schopni uzdravit se z každé nemoci, která pramení z emocí a mysli. Nekonečná síla Života je k dispozici všem, kteří se na ni napojí. Jediné, co k jejímu čerpání potřebujeme, je říci Životu: „Chci!“ Přítakat mu, ne ovšem pouze myslí – to nestačí –, ale celou svou bytostí. Vracet se k němu znovu a znovu a vytrvat s ním. Pak se dějí věci, které mnozí považují za zázraky. A to je síla Života.

Odpověď na otázku v nadpise mi pak z výše napsaného vyplývá asi taková: Život je věčný, a přes občasné výpadky našeho uvědomění si spojení s ním, začíná každým dnem i každým okamžikem znovu a znovu. Nejspolehlivěji nás s ním spojuje láska.

Žijeme jen jednou, tady a teď..., a patrně věčně, ač ne v jednom těle. Měli bychom tedy žít dobře.

Když si kladu otázku: Kolikrát začíná život?, cítím obrovskou pokoru a odevzanost do „svého vesmírného či duchovního životního Plánu“ (o kterém vědí „Ti Nahoře“) a velmi silný vnitřní pocit hlubokého poděkování, vděčnosti ŽIVOTU – STVOŘITELI za tento Dar – Život, který vychází ze ZDROJE Života – z BOHA, a tedy za možnost vyjádřit i skrze vlastní a nedokonalý individuální projev nějakou část prožívání života, které je zcela jedinečné a osobní a kterým tak můžeme – každý svým dílkem – přispět celému stvoření k nějakému důležitému poučení, můžeme předat své specifické zkušenosti, vnímání, poznání atd.

Nechci zde vypisovat teoretické duchovní poučky z moudrých knih, které mne

upoutaly, o tom, co je to život a kdo je ZDROJEM veškerého života (*krásně to vysvětluje třeba nádherná kniha NOVÉ ZJEVENÍ PÁNA JEŽÍŠE KRISTA a na ni navazující knihy KOROLÁRIA PÁNA JEŽÍŠE KRISTA a DIALOGY S PÁNEM JEŽÍŠEM KRISTEM I., II. – odkaz na dílo třeba zde: <https://sites.google.com/site/newrevelation2001/slovak> – knihy v češtině si lze zdarma objednat*), ale jen trochu popsat některé momenty prožívání jednoho aspektu mého osob-

ního života, které souvisí s tímto tématem a které se týká mého zaměstnání.

V poslední říjnový večer jsem dostala SMS zprávu, že dne 1. listopadu 2017 si mě vyzvedne manažer a odveze mě na zcela jiné, nově určené pracoviště. Na pochopení této SMS jsem měla jen několik hodin. Za těch pár hodin se mi změnil svět. Dosud jsem pracovala jako recepční na příjemném pracovišti ostravské pojišťovny. Po neklidné noci jsem se ráno octla v terénu, chladu a dešti u jedné stavební firmy, s úkolem zapisovatelky přijíždějících a odjíždějících aut. Byl to pro mne šok i bolest; vyslechla jsem jen krátké vysvětlení, že to byla nutná organizační změna. Na předchozím pracovišti jsem působila dva roky, dostala jsem několik pochval, neviděla jsem důvod tak necitlivé změny, stejný názor měly moje kolegyně a celé vedení pojišťovny. Proběhlo krátké zaškolení a začala první směna. Jsem poměrně křehká bytost a vůbec jsem si nevěřila, že tuto činnost mohu zvládnout. Oporou mi byla pouze intenzivní modlitba s prosbou o Boží Pomoc. Tělo však reagovalo na tuto změnu svým způsobem a druhý den jsem s bolestmi v krku a zad byla nucena jít k lékařce a po vyšetření jsem byla uznána jako práce neschopná. I moje duše těžce nesla tyto nezasloužené změny. Modlit-

by napomohly ke zklidnění a závěru, že tam nepatřím, že tam nemám být a že si takové jednání ničím nezasloužím.

Následovala další etapa: Rozvázání pracovního poměru dohodou a já zůstala na nemocenské. Zažívala jsem nelehké období, pocity nejistoty atd., to vše spojené s hledáním nového zaměstnání na internetu a to mne vedlo ještě více ke spojení se s BOHEM a k intenzivnějším modlitbám.

Po krátké době se mi ozval známý manažer z jedné bývalé firmy, u které jsem kdysi pracovala pět let v oboustranné spokojenosti, a oznámil mi, že má pro mě práci, dokonce spojenou i s činností, kterou jsem dělala před pěti lety (zápis dat do PC na recepci) a která mne tehdy velmi naplňovala. Domluvili jsme se na nástupu. Začíná mi tak nové pracovní období.

Co jsem si tím vším uvědomila? Astrologové vědí: Pokud jde někomu tranzitní Uran přes Venuši v šestém domě, po duši se žádá změna v pracovní činnosti (službě) či změna v oblasti vztahů na pracovišti. Pokud se však duše drží a změně se brání, nastanou události, které duši donutí „podřídit se“ novému plánu a vývoji, který duše potřebuje.

Hlavní je – být ve vnitřním souladu se sebou samým, se svou niternou duchovní Individualitou, a věci se budou dít. S POMOCÍ BOŽÍ. Věřit, že bude – JE POMOŽENO. Je třeba se nebát, hlavně být ve vnitřním Klidu, Míru a důvěřovat BOŽÍMU VEDENÍ, které VÍ, kde je duše nově zapotřebí. Přičinit se, a BŮH POMŮŽE.

Člověk také není nucen vzít první práci, která je mu nabízena, ale má prosit a usilovat o takovou práci, aby byl v ní také spokojen a cítil se v ní opravdu dobře a užitečně. Pak mu může být taková práce dána.

Samozřejmě je to velmi individuální, často si duše musí prožít různá zaměstnání s různě intenzivními těžkostmi (což jsem také zažívala v dálnější minulosti) a většinou si je také sama přitáhne skrze vlastní myšlení, aby něco pochopila a získala nové poznání. Není však nikdy nucena trpět v nich nekonečně dlouhou dobu, ale může, pokud chce a bude o to usilovat, dát najevo BOHU svoji novou touhu a tím vše změnit (až nastane doba jistého poučení a pochopení, k němuž mělo dojít).

Člověk by měl pracovat na tom, aby pochopil smysl svého pobytu v dané práci (a nejen v ní). Tím si hodně urychlí dobu v takovémto zaměstnání, a až pochopí (aspoň částečně) a získá zkušenost, poznání, které měl zažít, může se osvobodit a jít dále... a otevřít se novým a lepším možnostem...

Život každé individuality má jedinečný a důležitý význam, každý zde prožívá specifický důležitý vývoj, a pokud se často brání změnám (protože si chce udržet „to, co dobře zná“), stagnuje. Pak bývá okolnostmi donucen něco změnit. I když to může zpočátku „bolet“, je v plánu duše, aby postupovala dále, nebála se a za-

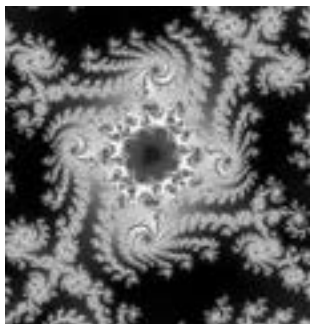
čala žít nový život, který je pro ni nyní připraven. Hlavní je, aby byla se změnou niterně v souladu.

V hloubi své duše musím uznat, že jsem cítila už nějakou dobu jisté pužení či niterné volání, jakoby touhu duše po pracovní změně, ačkoliv jsem byla v práci celkem spokojená. Nevěnovala jsem tomu ale pozornost a držela se, protože rozum mi říkal, že se tam přece nemám špatně. Pochopila jsem ale, že asi mám opravdu být jinde, a proto se vše „tak rychle semlelo“, abych odešla z původního zaměstnání a byla „donucena“ jednat a změnit pracovní místo. Bylo to náročné, ale věřím, a vlastně to i cítím, že se nyní otevírá něco nového, něco, co je v souladu s mým dalším životním plánem duše.

Je to jen jeden aspekt mého současného prožívání – týkající se pracovní změny –, ale také na otázku „Kolikrát začíná život“ mohu odpovědět i jinak, jak to vnímám:

Život – je neustále nový, každým dnem, ránem, kdy člověk po noci zapomnění zažívá den co den nové ranní znovu-Zrození, kdy si může uvědomit, že může být lepší a lepší, může s novým předsevzetím jít do nového dne a vnímat, že má novou možnost práce na sobě, nové poznávání, úkoly či zkoušky. Zároveň nastávají nové každodenní situace, ve kterých obstojí buď vnitřně posílen (Vědomě, když na sobě pracuje) s Duchem (a tedy žije vlastní niternou Individualitu – svůj jedinečný projev a plán na této Zemi) a s POMOCÍ BOŽÍ půjde odvážně s Cílem vyzařovat Dobro – Lásku, Pravdu, pozitivní Vůli, anebo se bude nevědomě nechávat vláčet sem a tam (stane se „ovčanem“) a bude ovlivňován jen tlaky a lákadly světa a jeho nástrahami. Volba je na nás.

Už vím, že s BOHEM jde všechno líp, neboť díky NĚMU vzrůstá naše duchovní Individualita – Paprsek. ON neustále posiluje naši mysl (duši) a my tak můžeme žít opravdu naplněný Život (jenž roste každým dnem) nově, skrze naše pozitivní myšlení a skutky.

Úkol?

Produchovňovat Zemi!
Zkrášlovat vše T(S)vými Energiemi!
Být s TEBOU... v TOBĚ (Sobě)... stále.
Dávat T(S)ebe všem a dále...

Jak?

Čímkoliv, co ze Srdce kvete...
Ať už je to louka Živá, již tvé Ruce požehnaly,
ať už je to obrázek Tvou Láskou malovaný.
Ať už je to Dotek, který vyslala Ruka tvého Srdce
všem těm, na něž pomyslíš...
a věz, tu není dalek,
neboť cesta od Srdce k Srdci je Dotekem JEDNOHO,
který dlí v nás.

Slunce, které v nás tak hřeje,
volá všechny ke sdílení.
I to, které je na obloze,
vybízí tě ke Spojení...
Paprskem Svým, nataženým k duši Tvé,
Ti ukazuje Cestu k Sobě.

Miluji...
Sdílím...
Sebe...
A svou Svíci
Ti nyní posílám.

Svůj text píše na začátku období zimy, v čase jako stvořeném pro meditování, a proto se zaměřím na zimní slunovrat, který slavíme v noci z 20. na 21. prosince. Podle různých pramenů se noc zimního slunovratu nazývá „Noc bílé jedle“ nebo „Noc stříbrných smrků“, přičemž v keltštině dostala pojmenování „A-ilm“. Při vokalizaci samohlásky „A“, pokud se při meditaci zklidníme, odpoutáme mysl od okolního světa, a soustředíme-li se na své nitro, otevřeme se i síle této hlásky, jež otevírá lásku, porozumění a laskavost. Tím umožňujeme i vydechnutí lásky do okolního světa.

INTERMEZZO ANEB TAJEMNÁ SÍLA ZIMNÍHO SLUNOV RATU A ZIMNÍ MEDITACE

Libuše Herinková

I v současné době citliví jedinci intenzivně prožívají toto období s prožitkem radosti nad něčím mimořádným, tajemným, jež vzbuzuje naději na nové, očekávané změny, zatím nejasné, utajené, které přinese nový rok. Slovy hlubinné, analytické psychologie (Gustav Jung) lze říci, že se v těchto jevech naplňuje psychický archetyp rozšířeného lidského vědomí, který lze chápat jako trvalou dispozici k určitým formám představování a jednání.

Podobně jako naši předkové potřebujeme i my přečkat temné chvíle vrcholící zimy a využít vše, co člověk díky myšlení, citění a intuici vytvořil. Lidé dávných dob neznali psychologické účinky barev, ale zcela intuitivně v době vrcholné zimy zdobili své příbytky zelenými, déle trvajcími rostlinami, především břečtanem, tisem a jmelím, které má významné léčivé účinky. Polibek pod trsem jmelí

přinášel lásku do domu po celý rok. Nesměly chybět také červené ozdoby, květiny a pentle.

Temné období vrcholící zimy je možné projasnit nejen zelenými a červenými květy, ale i imaginačně-meditační technikou využívající vizualizace barev.

Na počátku postačí jen malé zklidnění, uvolněné dýchání a pomalý sestup objektivního vědomí do hlubiny nitra, při kterém lze počítat od deseti k nule. Sestup do podvědomí nemusí být hluboký a pravidelným opakováním jej zvládne po určité době téměř každý. Potřebuje jen klidné prostředí a vytrvalost.

Po sestupu by nás neměly rušit myšlenky, které se mohou stále objevovat. Nutno si jen připomenout, někdy i opakovaně, že jak přišly, tak odejdou. Zevní svět se nám bude vzdalovat a my začneme pociťovat stále větší a větší uvolnění, pohodu a klid.

V této chvíli si můžeme niterně vyslovit: „Jsem nekonečný klid, jsem nekonečný mír.“ To je možné libovolně opakovat s pocitem, že jsme tohoto stavu již dosáhli. V tomto stavu klidu a míru si představíme krajinu svého nitra, ozářenou sluncem. Jde o jakoukoliv krajinu a může se nám objevit její obraz ihned nebo postupně se záměnou. Stále si niterně opakujeme: „Je to krajina mého nitra, kde se cítím dobře.“ Pokud se nám objeví něco jiného, nevádí. I to může mít pro nás určitý význam.

Jakmile se nám určitý obraz zjeví, intenzivně pozorujeme jeho tvary a barvy. Zpočátku mohou být nejasné, ale postupně se ustálí. Můžeme chvíli setrvat a posléze si představit, že vše je postupováno červenou barvou. Je stále sytější a sytější. Při obtížích si představíme nějakou červenou květinu, růži, rudý mák...

Po vizualizaci červené si začneme představovat, jak tato barva zaplavuje i naše tělo od konečků prstů u rukou i u nohou. Jsme zaplaveni červenou aktivizující a posilující barvou, která stále stoupá do celého těla. Představujeme si stále znova a znova, jak do nás vstupuje teplý proud červené barvy, který nás zaplavuje, posiluje a uzdravuje. Pokud cítíme nějakou slabost nebo bolest, je možné přiložit dlaně na místo, které potřebuje posílit a uzdravit. Vše je intenzivnější, jestliže sedmkrát zaintonujeme slabiku „Ram“. Jde o slabiku síly a mateřské lásky.

Po chvíli si představíme modrou oblohu. Modrobílá barva oblohy pomalu sestupuje k našim nohám a my si vizualizujeme, že vše zmodralo. Při potíži si opět představíme modrou květinu (modrý koberec pomněnek). Modrá barva zaplavuje i naše tělo od konečků prstů u rukou i nohou a my niterně vyslovíme: „Jsem nekonečný klid, mír a láska.“ Modrá barva nás uvolňuje, povznáší a naplňuje klidem, mírem a láskou ke všem živým bytostem.

Je-li někdo úspěšný při obou vizualizacích červené a modré, může přistoupit k vizualizaci barvy fialové, která je smíšením obou barev. Touto barvou za into-

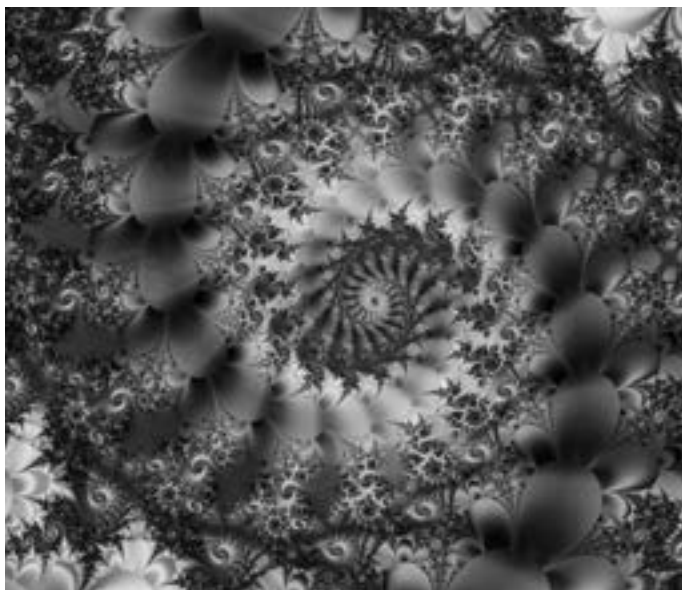

nace „OM“ vystoupá fialovým tunelem vzhůru k záři slunce. Každý vystoupí do určité výšky, kterou vycítí intuitivně. Po chvíli začíná sestupovat pomalu zpět do místa výstupu a podle niterného prožitku ukončí meditaci po hlubokém nádechu a výdechu. Může si niterně vyslovit: „Cítím sílu a uvolnění, uvolnění a sílu. Oba stavy nutné k životu ve vnějším světě mi vydrží až do příští meditace.“

Nakonec poděkujeme kosmické, božské síle, na kterou jsme se napojili, za vše, co od ní získáváme, s možností toto vše s láskou předat i ostatním živým bytostem.

Celé zimní období můžeme využít ke zklidnění, posílení a pročištění. Keltové toto období označovali za dobu sekání dřeva a odpočinku. Nás vybízí ke ztišení a koncentraci na rodící se světlo naší osobnosti a její posilování, s účastí na tajemném šíření lásky a naděje.

Ležím na lehátku v domácnosti Tapi a Salima v Brně. Tapi mne uvádí do relaxace. Její hlas je tichý a příjemný. Probíhá vědomé uvolňování celého těla tak, jak to znám ze cvičení jógy tři desítky let.

Po tichých pokynech k představě pomalého sestupování po desíti schodech do tmy a otevření dveří na dotaz, co vidím, odpovídám:

SVĚDECTVÍ O NÁVRATU DO STARÉHO EGYPTA ANEB VSTUP DO REGRESÍ BEZ HYPNÓZY ZA PLNÉHO VĚDOMÍ

Dana Puchnarová

„Zaplavilo mne veliké, až oslepující zářivé světlo. Vysoká světlá obloha nade mnou, skoro bílá, pod ní postupně jako z mlhy se vzadu na obzoru vynořují světle šedé, hodné vzdálené malé obrysy tří pyramid, stojících šikmo za sebou na obzoru. Před nimi se vynořuje světlý horizontální pás, pak pás zeleně; postupně vpředu rozeznávám vrcholky palem. Přede mnou přímo se vynořuje kamenné zábradlí z velkých hladce opracovaných kvádrů světle pískové barvy, ze stejných kvádrů jsou pilíře tohoto zábradlí, sahajícího mi asi tak po pás.“

Stojím na kamenné terase, která je poměrně vysoko nad krajinou, je vydlážděna čtvercovými kamennými deskami stejné barvy i struktury jako kvádry zábradlí.“

Na dotaz, co vidím na svých nohách a jaké mám ruce, odpovídám:

„Nohy mám snědé, obuté do kožených lehkých topánků, jsou to sandály bez svršku, s dlouhými řemínky na zavázání. Ruce jsou snědé, bez ozdob, holé, a nejsou ženské, spíše mužské. To mne překvapuje.“

Slyším pokyn: „Podívej se kolem sebe, co tam vidíš, pověz...“

Odpovídám:

„Terasa je kamenná, velká, ozářená světlem, zcela prázdná, na zadní stranu nevidím, musím se otočit, ale to mi nejde.“

Dostávám pokyn k otočení a popisu, co vidím.

Odpovídám:

„Přede mnou je hladká kamenná stěna, vysoká několik metrů, uprostřed ní dveře dosti vysoké, dřevěné, po obou stranách lemované sloupem v reliéfu. Jsou to pilíře kamenného překladu nade dveřmi, hlavice mají tvar uzavřeného květu lotosu. Dveře jsou dvoukřídlé, mohutné, ze dřeva červenohnědé barvy.“

Na dotaz, co je za dveřmi, zda mne k těm dveřím něco táhne, zda tam mám vstoupit, odpovídám:

„Jistě že tam mám vstoupit, za nimi je chrám, ke kterému patřím. Mám tam provést velmi důležitý úkol. Ale nevím jaký.“

Na pokyn: „Otevři dveře a jdi tam!“ odpovídám:

„K tomu vstupu do chrámu musím znát mnoho ze své minulosti, musím poznat, kdo jsem, musím poznat své dětství a mládí, svůj duchovní vývoj, nyní to nejde.“

Dostávám pokyn k návratu do dětství a otázku: „Do kterého roku dětství se chceš vrátit?“

Odpovídám s jistotou, že do svých pěti let.

Pokyn: „Ano, vrať se tam a vyprávěj, co vidíš a všechno, co se děje!“

„Otvírá se přede mnou pohled do velkého obytného prostoru; je to vysoký sál s kamennými pilíři, shora mezerami prosvítají sluneční paprsky v pruzích. Na dlažbě vidím koberec, kolem stolky, na nich mísy s ovocem a květiny, dřevěný lehký nábytek, ozdobná sedátka, asi dvě lehátka. Na jednom z nich sedím vedle žen, které o mne pečují a usmívají se. Jsme ve zvýšeném patře, jsem chlapec v bílém rouchu, s bílým šátkem otočeným kolem hlavy, pojídám dobré ovoce. Ženy mne hladí, jednu z nich mám nejraději. Je velice krásná, snědá, s dlouhými černými vlasy, v nich má šperky – něco jako čelenku, také na uších závěsy, má hluboké oči, výrazně nalíčené. Kolem krku a na hrudi široký pás z náhrdelníků, jsou to drahokamy, mezi nimi nějaké kovové symboly. Velmi laskavě mne hladí, je tu kolem silná vůně.“

Na dotaz, kdo je to, odpovídám: „To je královna matka,“ – a cítím při tom mrazení – vlastně chvění – po celém těle. Také cítím, jak směřem od Tapi, která sedí za mnou, mi přichází při vzpomínání vždy na pomoc lehký a příjemný vánek.

Na pokyn: „Pokračuj, vyprávěj, co se děje dál!“ odpovídám:

„Sestupují k nám po několika schodech v pozadí sálu dva či tři velmi vznešení muži v bílém. Přejímají mne od matky, odcházím s nimi s velkou radostí a vzrušením v srdci. Těším se tam, znám to z vyprávění, všechny děti z Velkých domů se tam scházejí. – – Dnes se to nazývá škola, tenkrát to byla slova označující malou družinu dětí z rodin kolem chrámů, tedy i rodin hodnostářů, kněží a královských rodů, i zaměstnanců. Takových družin bylo u chrámů více, říkalo se jim jedno-duše Bílé děti.“

My dnes na to nemáme slova, abychom označili ten nádherný duševní stav, v jakém děti přicházely do nové fáze svého života. Možná že by se to dalo opsat metaforami, jako např.: »žít v paláci světla, lásky a porozumění«, nebo: »ráj čiré radosti«, či: »prostor poznání posvátných nauk, ochraňovaný křídly bohů«.

Takový pocit naprostého bezpečí, zároveň ušlechtilosti a vše pronikajícího míru, spojený s ustavičnou chápající sympatií lidí mezi sebou, byl velmi silný, byl to základní znak celého tohoto života v této zemi...

Sedím ve skupině mezi stejně bíle oděnými chlapci na kamenné dlažbě, máme na kolenou tabulky, potažené voskem, učíme se psát posvátné znaky a znát jejich význam. Zvláštními rytíky je vyryváme do vosku podle vzoru, který nám kreslí učitel – kněz v bílém rouchu před námi. Učitelé jsou alespoň dva; druhý chodí mezi námi a radí, opravuje, vede dětskou ruku, neboť jsme ještě malí. Je při tom hodně veselo, jsme tam rádi a šťastni. Je nás asi deset.

Jsme v posvátné chrámové škole, ale tady se to nenazývá škola. Je to místo, kde se nám otvírají úžasné možnosti, jak se naučit svaté slabiky a slova, která tvoří jména bohů. Označují velké síly a energie, kterými budeme vládnout. Můžeme se tu naučit, jak dobře žít a jak vést ostatní k dobrému životu ve vyšším vědomí, jsme Bílé děti z Velkého domu. – –

V dalších měsících jsme se učili mnoha znakům, posvátným jménům a hláskám. Každý den jsme je zpívali společně večer v chrámu při světlech malého ohně – řady olejových lamp na zemi i na vyšších podstavcích. Dlouho (tj. více let) jsme se učili zpaměti mnoha svatým textům, jejichž slova – každé z nich – mají neobyčejnou sílu, dávají ji každému zpívajícímu, nabíjejí nás energií, takže vydržíme v chrámu zpívat bez únavy.

Do chrámů chodí večer všichni lidé bíle oblečení, aby poslechem svatých slov získali sílu a energii a aby si upevnili dobrý stav těla i ducha. Chrámy s vysokými kamennými sloupy a kamennými překlady jsou transformátory energie. Zpěvy a texty jsou tajné, přicházející lidé se prokazují znakem z pálené hlíny, značka se jim vejde do dlaně...

Ve skupině Bílých dětí jsme asi do 15 let. Učíme se samým praktickým znalostem: počítání, měření, které bylo důležité pro stavby chrámů, budov a kanálů, také znalostem o hvězdách, o jejich postavení, o vesmíru, o kosmických i přírodních silách a energiích, ty měly božská jména, byli to bohové. Poznáváme život všech zvířat, stromů a květin, jak je pěstovat, jak vypadá naše země a další země kolem. Zároveň jsme laskavými učiteli vedeni k přirozené denní koncentraci a meditaci, k práci s dechem a pravidelným denním cvičením. To vše se děje v obecném cítění neobyčejného vzájemného porozumění.

Roste v nás schopnost vnímat cítění a myšlení druhých, být vzájemně duševně ve spojení i na větší vzdálenosti, a takto také dostáváme nové poznatky do svého

vědomí. Vše se učíme zpaměti, a jde to velmi lehko: přijímáme prostě do mysli představy a obrazy z mysli učitelů zároveň s jejich slovy. –

Naše mysl přijímá poznatky s neobyčejnou chutí, neboť naše city jsou udržovány zvláštními způsoby ve stavu vzájemného porozumění a mocných ušlechtilých sympatií, všezahrnující lásky. Jsme si stále vědomi působení zářivého dobra, od dětství víme, že nás chrání Dobro a že i my všechno děláme pro Dobro.

Zaplavuje mne pocit úžasné ušlechtilosti, vznešenosti, vysoké úcty ke všemu kolem i k mé duši. Vysvětluje se to tím, že veškerý společný život od mých nejranějších vzpomínek byl založen na vědomí, že úplně všechno kolem nás i v nás, každý předmět, strom, skála, květina, všechny budovy, zahrady, chrámy, lodě, domy, jejich zařízení, nábytek, nádoby, každá maličkost doma, každé zvíře, naše oblečení, naše těla i každá jejich část,

prostě vše viditelné i neviditelné, myšlenky, city, představy, vše je proniknuto posvátnou silou, třpytivou Bezbřehou Září, která je vlastní bohům, vše je nesené jejich energií. Se vším se zachází s neobyčejnou jemností a úctou, neboť všechno je samozřejmě svaté, vše má své posvátné jméno... taková byla výchova od dětství.“

V našem dnešním světě (míněno po r. 2000) nemáme slova, nemáme pojmy pro tyto nám neznámé prožitky a pojetí celku Života.

Tehdy jsme slova a pojmy měli, učili jsme se je psát v posvátných znacích a společně jsme je zpívali. Chrámy zněly těmito zpěvy ve dne i v noci, byla to pradávna tradice denního obnovování svých vnitřních sil, posilování duše i těla. –

My dnes nemáme ani možnost představit si tak úžasnou metodu vyučování a její rozsah, systém, její působení na duše. –

Lidé tehdy vůbec nevěděli, co to je nenávisť, neboť od nejtěplejších let žili v oné prozářené laskavé atmosféře, kde si všichni rozuměli. – – –

„Jako Bílé děti jsme zcela přirozeně chápaly, jaké dobro pro nás znamená žít a být v určitém pořádku, měly jsme svůj Řád. Všechny úkony se děly podle určitého zákona. Tím se podporovala síla v nás, učením a zapamatováním jsme rozvíjely bystrost, rychlost a obsažnost svých myšlenek.

Byly jsme vedeny k tomu, abychom pozorovaly své vnitřní obrazy, při slovech učitelů jsme zároveň přijímaly představy všeho, o čem nám vyprávěli: o lidech a stavbě jejich těla, o zvířatech, o způsobech obživy, o přírodě – o každé rostlině i stromu. Dostávaly jsme do mysli živé a složité obrazy o různých druzích staveb a postupu stavění, o zakládání chrámů a jejich celém vybavení, o symbolech a jejich významech, o sochách a malbách a jejich vytváření, o zemědělských

pracích a stavbě zavlažovacích kanálů, o sklizení obilí, o pěstování zeleniny a ovoce, o chovu a potřebách zvířat, o jejich životě, o bydlení a potřebách člověka, o mnoha ostatních zemích a jejich vládci, učily jsme se jejich řeči, popisu krajin, řek, jejich naukám – vše se vnořovalo v našich představách a dokázaly jsme si je ukládat do paměti a vyvolávat, kdykoliv bylo potřeba.

Podobně jsme se učily dlouhým posvátným textům a dobře jsme si je pamatovaly, už proto, že na nás měly okamžitě tak blahodárné účinky. Přefírkávaly jsme si je samy pro sebe denně, pomáhaly nám k osobní energetizaci a soustředění. Také při zpěvu svatých slov a hlásek nás jejich krása a neobyčejná síla okouzlovala, zachovávala nám stálou svěžest a radost.

–

Když nám, žákům, bylo 10 let, měnili se učitelé; pak každý předmět či okruh poznání učil jiný vznešený muž z Chrámu. Měli k nám laskavý otcovský vztah a my jsme je velmi milovali. Věděli jsme, že jsou to vysoce duchovní lidé, nadaní mocnými schopnostmi. Podle dnešních pojmů to byli vysocí kněží Chrámu. Jejich skupina měla svaté jméno. – Pokaždé, když jsme je viděli, cítili jsme působení velké zářivé síly – ta měla tehdy také své svaté jméno.

Naše vědomosti se stále prohlubovaly a rozšiřovaly. Byli jsme poučováni o astronomii, matematice, geometrii, o hospodářství, o různých zaměstnáních, o vykonávání různých úřadů, o řemeslech a uměleckých technikách, o tkaní látek, odívání, o vytváření šperků, nádob a keramiky, o tepání kovů. Učitelé nás vodili do chrámových dílen, ale pokud byly na vzdálených místech, dostávali jsme tyto konkrétní představy jako obvykle přenosem (transferem) z mysli učitelů.

Více let také zabrala nauka o udržování zdravého těla – o pěstování svalů a kostí, o stravě a trávení, o pěstování a užívání léčivých bylin, o duševním zdraví. Různá cvičení, fyzická i duchovní, jsme si osvojovali a opakovali každý den. Byla zde velmi důležitá práce s dechem. Souběžně s tím probíhalo naše zasvěcování do různých forem duchovní práce, o tom však nemohu mluvit.

O tom všem, co jsme se učili od desátého roku věku, jsme byli vázáni slibem mlčení, zejména duchovní cvičení byla tajná. Ale protože jsme byli stále mezi sebou nebo mezi lidmi z Chrámu a z Velkého domu, věděli jsme, že i oni to vše znají a nijak nás tajemství netížilo. Postupně jsme nabyli zkušeností s mnoha obřady a rituály, znali jsme jejich průběh, samozřejmě také smysl, byli jsme při nich jako pomocníci a naučili jsme se je vykonávat. S tím bylo spojeno mnoho krásných cvičení v hudbě a zpěvu.

Je toho velmi mnoho, co jsme se naučili. Naše učení mělo více stupňů. Poslední končil v patnáctém roce věku, kdy každý adept skládal několikadenní zkoušku před skupinou vysokých kněží – učitelů Chrámu. Byla při tom i Královna Matka

a různí hodnostáři. Ti pak rozhodovali spolu s učiteli, na který obor práce se který adept hodí. I zkoušky byly velmi posvátné. Proto se vše dělo v míru a radosti. Zkoušený odpovídal na otázky, přičemž jeho povinností bylo vysvětlit co nejvíce o předmětu, kterého se otázka týkala. Zkoušky pokračovaly i v noci, kdy adepti předváděli znalosti posvátných zpěvů a textů, tajných energetizujících metod a obřadů. Kněží při hodnocení brali v úvahu sílu a zbarvení hlasu, to svědčilo o charakteru a schopnostech každého.

Po třech dnech hodnostáři spolu s kněžími určovali příští zaměstnání mladým mužům. Byla to rozhodnutí moudrá a jasnozřivá, s užitím všech sil, a tak se nestalo, že by výběr způsobil obtíže v budoucnosti. Dostávali jsme místa hlavních pomocníků při různých úřadech nebo v Chrámu, a to na tři roky – do 18 let. Mně bylo určeno být písařem, a to nejprve u skladů obilí v úřadě nejvyššího správce zásob, a později u Chrámu.

V 18 letech, kdy jsme dostali ve svém zaměstnání určitý titul, jsme také prošli slavnostním rituálem dospělosti, byli jsme vřazeni mezi dospělé členy Velkého domu, dostali jsme také právo nosit určitý typ oděvu a šperky podle našeho zařazení, spíše odznaky symbolického významu. Konali jsme náročné a zodpovědné práce; v té vzájemné propojenosti a porozumění to vlastně nebylo zaměstnání, jak my to dnes chápeme – bylo to něco jako energetické prozařování tam, kde bylo potřeba, které bylo s našimi úkoly spojeno.

Pokud to kněží určili, začali jsme po dosažení svých 18 let docházet do chrámu, kde jsme se pravidelně učili práci s energiemi, různým formám léčení a mnoha způsobům duchovní práce, pomáhajícím mnoha bytostem. Pod pečlivým dohledem nejvyšších kněží – učitelů jsme učinili zkušenost, jak mnoha způsoby můžeme využívat kosmických energií (sami nebo ve skupině), jak tímto způsobem pomáhat při polních pracích, při stavbách, jak způsobit i jiné dobré věci a myšlenky. –

Zde jsme měli každý svého osobního učitele a vše probíhalo večer nebo v noci po práci. Je to však pro vyjádření slovy jakoby zastřeno mlhou, jsou to tajné metody, a tak mohu pouze naznačit celkové zaměření tohoto dalšího učení, této speciální ryze duchovní cesty – dnes by se to dalo označit pravděpodobně jako vysoká chrámová škola.

Při tom byly zvýšeny nároky na osobní zdatnost, procvičovali jsme tělo, dech, mysl denně několik hodin. Učili jsme se radostně sebekázní ve stálém vědomí božství všeho, co děláme a co vnímáme. K léčitelským metodám jsme potřebovali dobrou znalost bylin, pěstovali jsme je a učili se z nich dělat léky, masti, čaje, vonná kadidla, nakuřovací směsi, kapky.

Také jsme se učili znát léčivé účinky jiných látek, živelů, minerálů, kovů, pů-

sobení tepla, vody, vzduchu, krajiny, stromů, hor, moře, ve vztahu s Měsícem, planetami a hvězdami. Museli jsme ovládat to, čemu se dnes říká astrologie a astronomie. Poznávali jsme také léčivé účinky potravin, nápojů, ovoce, a všechny pohnutky a city duše jsme se učili ovládat na sobě a pak v kontaktu s druhými, učili jsme se, jak ovlivňovat stavy duše... tedy to, čím se dnes trochu zabývá dnešní psychologie a psychiatrie.

Měli jsme až do 25 let možnost tázat se na vše učitele a právo dostávat ty nejuplněnější odpovědi. Proto jsme měli dostatek času naučit se bezpečnému provádění všech technik, pracovali jsme např. s takovými metodami, kterým se dnes říká hypnóza, ale bylo to obsáhlejší, bohatší. Využívali jsme věšteb, bylo jich mnoho druhů, a také poznání minulosti, kde se dalo léčit zároveň přenosem – transferem – myšlenek a poznat, které myšlenky jsou příčinou určitého stavu nebo nemoci.

Velkou pozornost jsme věnovali tvoření posvátných zvuků zpěvem nebo hrou na různé nástroje a studiu jejich působení na člověka i zvířata. Zpívané tóny jsme studovali jednotlivě v určitých škálách, také jsme se učili užívat jich ke zvýšení energetického potenciálu v sobě nebo při práci se skupinou lidí, při léčení lidí a zvířat. Rovněž zvuků hudebních nástrojů jsme se učili takto používat.

Také jsme měli obsáhlou praxi s učitelem v různých druzích zásahů na tělech: masáže (mnoho forem), ošetřování určitých bodů těla, zákroky na kloubech při poškození, a podle svých schopností se někteří učili chirurgickým postupům všeho druhu.

Operace se prováděly ve spolupráci s nejvyššími kněžími (ale říkalo se jim jinak) v oddělených prostorech chrámu – ty měly také své svaté jméno. Používalo se více praktik najednou, velmi podstatná byla duchovní atmosféra při každém úkonu. Zákroky byly všeobecně vnímány jako vznešená duchovní pomoc z chrámu, byly spojeny se zpěvy a prací se zvuky a s hudbou, různými vůněmi a myšlenkovým ovlivněním hlavního procesu léčby (např. operace), důležitý byl vliv světla a barev (malby na stěnách, květiny...).

Dokonce pacient vycítil, jak se má duševně naladit, i z barvy obleků ošetřujících kněží. Samozřejmě že duševní stav ošetřujících byl léty výcviku tak uzpůsoben, že mohli využít svých schopností vysoké intuice a práce s energiemi, a to od počátku při stanovení diagnózy. Sami dbali na určitý způsob řádu ve svém životě, měli speciální způsob vlastní životosprávy. – Toto vysoké umění se těšilo všeobecné úctě a zahrnovalo mnoho oborů; později bylo tisíce spisů zničeno.

Také existovaly zvláštní menší chrámy pro léčení nebo energetické dobíjení barvami a světlem, samozřejmě s péčí specializovaných kněží.

V takovém prostředí chrámu se poznalo podle šperků – symbolů, kdo kam patří, nebo stupeň jeho či jejího zasvěcení. Bylo ještě mnoho dalších duchovních

technik, které jsme poznali, např. různé způsoby materializací, kontakty se zemřelými a jiné (práce se živly atd.), které pomáhaly celému národu. Dnes je však nemůžeme poznat. – – –

Na konci tohoto učení, v 25 letech, se adepti mohli sami rozhodnout, zda se budou úplně věnovat cestě pomoci druhým prostřednictvím léčení. To se pak stvrzovalo zvláštní iniciací v chrámu ve skupinkách po dvou nebo třech adeptech, ti pak společně odcházeli, aby působili v dalších místech – uzdravovali nemocné, pomáhali umírajícím, aby učili rodiny...

V mém případě během tohoto studia mi kněží dali za úkol zaznamenávat ve svatyni chrámu to, co pronášeli ve stavu změněného vědomí; při tom však i moje vědomí prodělávalo změny. Dostalo se mi postupně několika zsvěcení. Po období vizí a zkoušek mi bylo určeno místo mezi vyššími kněžími Chrámu. – – –

Po letech nyní jsem veleknězem Chrámu, to znamená, že ručím za vše a vím o všem, co se v něm odehrává – a ručím i za národ.

Vracím se zpět k začátku:

Stojím na terase před vysokými dveřmi Chrámu a vím, kdo jsem, jaké bylo moje učení, můj život, poznávám svůj úkol.

Stojím u kamenného zábradlí terasy a dívám se dolů na nespočetný zástup lidí. Nejen že se dívám, ale jsem s ostatními v silném duchovním spojení. Soustředujeme se spolu všichni na ZÁCHRANU ZEMĚ. Společně zpíváme posvátné zpěvy, tvoříme velkou myšlenkovou sílu. S tou potom budeme pracovat celou noc uvnitř Chrámu se skupinou nejvyšších kněží jiných chrámů. Ta skupina má své posvátné jméno. – – –

Při západu slunce nastalo ticho, zvedám posvátný symbol, který mám na holé hrudi na zlatém řetězu, při něm slibuji přede všemi, že uděláme vše, co je v našich silách, abychom s bratřími Nejvyšších kněží zachránili zemi, a prosím všechny, aby pokračovali v posvátných zpěvech a recitacích.

Provádím třikrát rituál posvátného symbolu sjednocení, pak se obracím a holí klepu na dveře. Otvírají se, vidím osvětlené místo uprostřed, za pilíři, skrze něž procházím. Jinak je v chrámu šero, je zcela prázdný.

Asi osm nejvyšších velekněží z největších zsvěcovacích center Egypta stojí v kruhu, osvětleni chrámovými světly. Jsou oděni velmi jednoduše; jen bílá suknice a zlatý řetěz s posvátným symbolem na holé hrudi. Ta prostota je záměrná, nic nesmí překážet silám a energiím, s nimiž pracujeme.

Tato skupina je známá nejen po celé naší zemi, ale i v ostatních zemích. Ručím za duchovní i hmotný život celého národa. Jméno té skupiny je svaté, je známé

národu, plně vyjadřuje Nejvyšší energie, spojení s vesmírnou silou nekonečné záře a nejvyšší zodpovědnost i moc.

Obřady jsou vždy tajné. Rituál na ochranu země se provádí pouze výjimečně, jen když hrozí velké nebezpečí. Je velmi těžký a náročný, před ním se provádějí zvláštní přípravy, očišťování kněží i prostoru. Datum a čas jsou přesně vypočítány vzhledem k poloze Země, planet, hvězd a místa, odkud nebezpečí hrozí.

Uprostřed nás po stranách kamenného oltáře byly dvě velké zlaté mísy na podstavcích, průměru asi jednoho metru, hluboké asi 25 cm, naplněné průzračnou kapalinou.“

(Na dotaz od Tapi: „K čemu slouží ty mísy?“ odpovídám: „Díváme se v nich do budoucnosti.“ – Víím však, že nesmím zdaleka říci všechno.)

„Obřady se daly celou noc. Skupina má zcela jednotné vědomí a přibírá ještě sílu vědomí tisíců lidí, kteří jsou shromážděni venku. Mohu říci jen to, že jsme používali veškerých schopností, které jsme měli k dispozici, že jsme také opakovali zpěvy svatých hlásek, slabik, určitých slov, také určité posvátné texty a při tom jsme vykonávali speciální koncentrace. Důležité bylo, jakou silou hlasů jsme působili, jak jsme si energie uvědomovali. Pracovali jsme v propojení našich myslí zcela jednotně – proto bylo nutné, aby chrám byl prázdný.

Zaplavilo mne vědomí obrovské energie a nesmírně silného Světla, pocit nezměrné síly mne naplnil blažeností, až štěstím. Nebylo již důležité, proti jakému nebezpečí máme zemi ochránit – byla tu velká jistota, že se to podařilo.“

– – – – Přicházejí mi na rty slova, jimiž žádám o ukončení regrese, neboť prožitky byly velice silné: znamenalo to celkem 30 let neobyčejně bohatého života před tisíci lety v civilizaci, kterou po stránce skutečného denního života naprosto neznám. Musím se s tím vyrovnat, zaznamenat vše a také studovat dostupné historické prameny.

Zůstává mi prožitek neobyčejně vznešeného projevu lidského ducha, vzájemného přirozeného telepatického porozumění od dětství se všemi bytostmi kolem mne, prožitek svatosti všeho, s čím jsme přišli do styku, prožitek absolutní ušlechtilosti společného vědomí a jeho obrovské síly při společném soustředění. Podivuhodná byla i samozřejmá, naprostá čistota prostředí...

Dostávám schopnost zdokonalovat tyto poznatky i v bdělém stavu a dobře je zaznamenat jako významné pro výchovu mladé generace v budoucnosti.

K tomu musím dodat, že již od mládí a od dob studií jsem si přála poznat, k čemu vlastně dříve sloužily v Egyptě chrámy. V našich dějinách umění a odborných teoretických studiích se uvádějí s dokonalým popisem všech svých rozměrů a materiálů či témat na nástěnných reliéfech či malbách, pojmenují se sochy –

maximálně se uvede překlad jedné kartuše, a to je tak všechno. Vlastní duchovní smysl staveb, nápisů a umění starého Egypta zůstal neznámý.

Nyní byl poodhrnut závoj tajemství, mohla jsem to zažít na sobě a jsem tím uchváčena, překvapena a hluboce pohnuta. Už mohu tušit, jak dokonale může být člověk...

Domnívám se, že nezácnější zkušeností z této regrese je dlouholetý osobní prožitek způsobů výchovy dětí a mládeže. Taková vlastní zkušenost jistě pomůže v práci na rozvoji představitivosti dětí i dospělých uměleckými cestami, v ukázání nových duchovních metod citlivé výchovy, které bychom mohli používat na našich školách, což je nyní jeden z mých úkolů.

(Poznámka: Dnes je mi sedmdesát let a regresí jsem prošla až ve velmi zralém věku po hlubokém uvážení.)

Tak si myslím, že sem by se lépe hodil článek o tom, jak se uzdravila nemocná dívka, když se obrátila k Bohu, prosíc o pomoc, a Bůh ji vyslyšel. Jak ji víra postavila znovu na pomyslnou startovní čáru nového života a ona mohla začít znovu svůj život s vírou a ve zdraví.

Takové příběhy jsou krásné, ale ruku na srdce – kolik jich je? Většinou se my ostatní potýkáme s prostým, obyčejným životem, se kterým si musíme poradit, ať tak či tak. A hlavně onak, protože kolika lidem se povede svůj život prožít bez zádrhelů a kotrmelců hned napoprvé? Když se ohlédneme zpátky, je tolik věcí, které bychom udělali jinak s dnešním rozumem a dnešními zkušenostmi!

Ale život se má žít, i když je někdy tvrdý a špatná období, zdá se, nemají konce.

Začátků je v životě mnoho. Je to hezký začátek, když dívka jde poprvé do školy s rozzářenými očima nevědouc, co ji tam čeká, a ničeho zlého se neobává. Nikdo doma ji však nepřipraví na záludnosti školního systému. A nejen školního, ale vlastně i politického, protože v roce 1953 (jak jste si už jistě odvodili, píšu tak trochu o sobě) nebylo příliš taktické být oblečená takříkajíc nad poměry. Sice šatičkami zděděnými, avšak z ciziny, a navíc s lokýnkami na hlavě, a tím se na první pohled vymyká všeobecnému průměru.

Dívka také nebyla připravena na to, že její učitelka, ke které vzhlíží, není ta hodná paní, jež měří všem stejně. Ředitelova dcerka má vždy zázračně dobrá hodnocení, i když se tomu všichni spolužáci tiše podivují. Tak to ve školách bývá možná i dnes. Mužů je ve školství pramálo, a ženy učitelky se dokážou výjimečně semknout, když jde o to, některého žáka poškodit, třeba jen pro politické názory rodičů nebo jindy pro jejich třeba nižší životní standard.

Ale nejen taková je škola. Jsou tam i bezvadní spolužáci, kteří dokážou držet pohromadě, a na ta školní léta se potom vzpomíná s radostí. Přece jen, celoživotní přátele si nacházíme většinou už v dětství.

Pryč jsou školní léta a děvče vstupuje do života. Nic nezná, o ničem nic neví, o životě se dozvídá na pochodu. V daleké budoucnosti je doba internetu a otevřených diskusí o všem.

Proto si myslí, že teď, teď to je ten opravdový začátek, když přece potkala toho prince, ne sice na bílém koni, ale na červené motorce, který ji na ní odveze do nového života a nové začátky budou přece ty nejkrásnější.

NOVÉ ZAČÁTKY

Arlette Mitterpachová

No, nebudou. Z prince se vyklube příležitostný pijan, který své opilecké extempore občas zakončuje domácím „udílením odměn“, důvodů netřeba! Všechny bité ženy ten scénář znají. Následuje odprošování, že za to nemůže, že se to už nikdy nestane a tak dále – do dalšího alkoholového výletu. Nedobře se o tom mluví, každá žena hledá nejdříve vinu u sebe. To asi ona není dost dobrou manželkou, když si takové zacházení zaslouží. Jednoho dne si ale uvědomí, že není chyba na její straně, že má proč si sama sebe vážit, a tohle není život, který si kdysi vysnila a v jaký doufala. Že toto si nezaslouží, načež z nepovedeného vztahu odchází.

Teď už je z ní starší žena, na nový vztah ve svých letech už nemyslí. Stačí jí klid, pár přítelkyň, nějaká ta aktivita, kdy se přihlásí na cvičení, na plavání, začne studovat cizí jazyk. Dělá všechno proto, aby, jak říká, nezakrněla.

Nikdy by nevěřila, že ji ještě potká nový, nečekaný začátek. Začátek na konci života, kdy na jistých lidových slavnostech potká – Muže. Je sice o pár let mladší, ale je to i vnitřně krásný člověk, kterého si může vážit a prožívat s ním krásné společné chvíle, ve které už nedoufala.

Je krásné, milovat... i se stříbrem ve vlasech.

Je mnoho začátků, které prožíváme. Malé, velké, osudové. Je to naše volba, jestli zůstat trčet v nevyhovujících úsecích života, nebo za sebou zavřít dveře a doufat, že na nás za dalšími pootevřenými dveřmi přece jen ještě něco čeká. Kdyby nic jiného, tak třeba jen klid, pohoda a tichá spokojenost, bez životních kotrmelců.

Viděla jsem Ji. Tolikrát. V kapse pryskyřice z bolestí rozšklebené rány stromu. Zranila jsem ho já, nebo ty? Kdo vyryl hřebíkem do kůry toho smrku Miluji tě?

A teď? Ted? Jak to je? Miluju tě? Miluješ mě? Žiješ? Žiju já? Žije ještě ten strom? Je to už... tolik let (dva, tři, deset, sto), kde jsi? Kde jsem jááá?

Viděla jsem Ji. V listí, které šustí pod nohama s vtíravou jistotou, že zbavit se ho nelze. Toho zvuku, té řeči, té jistoty, která ulpívá ve vlasech, kůži, řasách. A právě z nich ti kape do očí Ona.

Viděla jsem Ji. Nahou a nebylo už potřeba konečně žádných slov. Protože.

KOLIKRÁT?

Sofia Pavala
duchovní

Slyšela jsem Ji. V tom listí. Žluté, rudé, barvy s-padlé. Chci křičet: Nešlap, nešlap na tu důstojnost dožívání, šlápněš do pastičky na myši a chytíš se taky!

Zdalo se jedné holčičce, jen sen. Procházka podzimní alejí, stromy žlutě rudě zelené. Malá čtyřletá holka s dědou. Dědo, a to všichni musí umřít?

Všichni musí. Jako tohle listí, děvče.

A listí pod nohama mluví, směje se, šeptá, a pak mlčí...protože řečeno už bylo vše. A DÍTĚ SE DRŽÍ ZA TVOJI RUKU. CHÁPE VŠE A NIC A MNOHEM VÍC. V tu chvíli, která je ta.

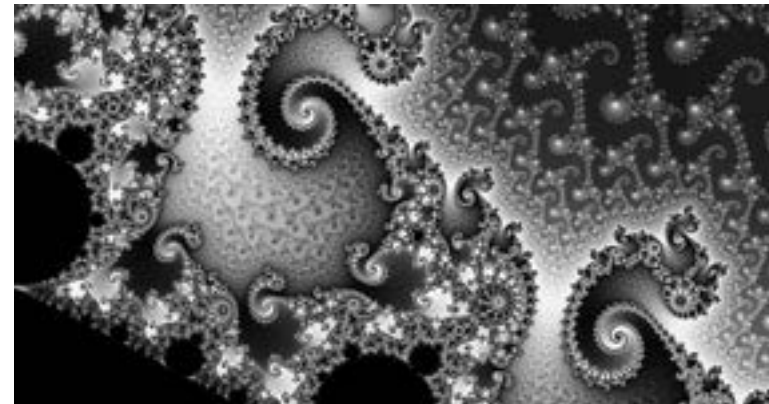
Umřel na podzim. Tehdy děvče možná a snad pochopilo, co mohlo a mělo.

Kolikrát začíná život?

Teď teď teď teď

ted.....

.....2018

Nechť naše myšlenky teď vydechují vzduch,
vzduch prosté úcty ke světu;
nechť nemá minulost a žije bez předtuch
jak mysl mnicha z Tibetu.

Vzduch našich myšlenek nechť dotýká se hvězd,
a každá bytost, každý tvor
když se ho nadechne, nechť pocítí svou čest
být jednou z Božích metafor.

My lidé kdovíproč jsme lidmi na světě
a navíc tolik rozdílní;
náš úděl, který nám všem sedí na hřbetě,
jen málokoho posilní

a ve všem konání nás krutě dohání
čas, aby zas nám všecko vzal...
Leč kdyby každý z nás tu neměl poslání,
pak Bůh by ho sem neposlal.

A proto pozvolna svou mysl vedme výš,
až k vrcholům hor přátelství;
tam pro každého z nás Bůh stvořil pevnou skrýš,
v níž zanechal své poselství.

NECHŤ NAŠE MYŠLENKY...

Josef Musil

Duch toho poselství je tobě na míru
jak vesta přesně ušitá,
a ač jsi míň než nic v tak velkém vesmíru,
věř, že se s tebou počítá.

Nechť tento dobrý vzkaz nás hostí útechou
a v myslích se nám zahnízdí
tak jako vlaštovky, když mají pod střechou
svůj domov na domovní zdi.

A naše myšlenky nechť vydechují vzduch,
vzduch bezelstný jak dětská dlaň,
jež umí pohládit tvář červánků i duh.
Tak se staň.

Přemýšlím nad hlubším smyslem svého života?

Snažím se přemýšlet nad svými touhami a přáními a rozlišovat je, zda vycházejí z ega, či je to „nutkání“ z pravé pozitivní vnitřní bytosti?

Uvědomuji si, že bych se měl(a) více soustředit, abych uskutečnil(a) své pravé životní poslání na této Zemi (či jeho další, novou část), které mohu zviditelnit jedině tím, že vstoupím do hloubky svého nitra a spojím se se svým niterným Zdrojem – živoucím Jádrem, které mi ukáže správný směr mého dalšího působení?

TÁŽI SE SEBE

Hana Kupková

Vnímám, že jedině v hloubce svého nitra mohu procítit své pravé Já a uvědomit si tak také své opravdové touhy (Ducha), dle kterých mohu zaktivovat nějaký nový konkrétní směr – novou životní cestu?

Snažím se procitovat, že ta nejdobrodružnější cesta mého života je cesta dovnitř, k mému Já, a posléze cesta (již ve společném spojení duše a Ducha) dle vnitřního Vedení?

Vnímám také, že BŮH má pro mne nyní připraveno své nové speciální Sdělení-Zjevení, které na mne čeká v mém nitru? Uvědomuji si, že BŮH touží po tom, abych k NĚMU přišel(la) a skrze hlubokou koncentraci se s NÍM spojil(a) a vnímal(a) JEHO NOVÉ POSELSTVÍ, které mne vybízí k nové životní Cestě?

Chci-li odlišit naši svobodomyšlnou pouť od konzervativního přístupu k duchovní cestě, který staví buď na jasně stanovené víře dané církve – či na odevzdáním přijetí učení té či oné školy nebo konkrétního mistra, osobně přirovnávám svobodnou duchovní cestu k tvorbě jakési spirituální mozaiky, jejíž podoba se postupně rozšiřuje a nabývá nového tvaru. A stane se, že občas některý dílek z této mozaiky dokonce vypadne, když zjistíme, že do nové a rozšiřující se podoby už nezapadá a že byl jen slepou uličkou.

MOZAIKA OSOBNÍ DUCHOVNÍ CESTY A UNITÁŘI

Radovan Lovčič

Na rozdíl od režimů totalitních, autoritativních či nábožensky nesnášenlivých, kterých je na planetě stále celá řada, máme obrovské štěstí, že žijeme v zemi, respektive civilizačním okruhu, kde můžeme čerpat duchovní poznatky poměrně svobodně a z mnoha různých zdrojů. Tato možnost zůstává také unitářům, i když si ji někdy kupodivu přestanou uvědomovat. Mnozí přicházejí do Unitarie s nadšením, postupně poznávají naše přednášeče, řečníky či tvůrce dalších duchovních pořadů, a pokud byli dříve členy některého konzervativního náboženského

společenství, kde museli bezvýhradně přijímat konkrétní nauku, těší se z unitářské svobodomyšlnosti, která je k podobnému jednání nenutí. V určité fázi se však může stát, že jim též Unitarie začne být těsná. Nepřišli do ní jen kvůli společenství podobně smýšlejících osob, ale i kvůli snaze pokročit na duchovní cestě, rozšířit si mozaiku svého spirituálního poznání. A začne u nich vzrůstat nespokojenost. Ta či ona obec by měla poskytovat a vytvářet více programů, to a to mi zde zcela chybí, ten či onen přednášeč nebo duchovní by měl akcentovat ještě jiná témata, která v programu Unitarie absentují. Co s tím?

Dle mého úsudku existují tři základní cesty k řešení, pokud dotyčný nechce Unitarii rovnou opustit a brát ji jen coby přestupní stanici na své životní pouti. První je jednoduchá, praktická, ač ne všespasitelná. Každá obec má své laické vedení, které spolu s duchovním výrazně formuje program obce. Pokud obec vede neschopný či nevstřícný správní sbor, který nenaslouchá členské základně, nevytváří dostatečné podmínky pro růst a rozvoj obce či působení vícera aktivních tvůrců v programové sféře, je možné jeho složení při příštích volbách změnit. Každý také může do tohoto orgánu po splnění určité doby členství sám kandido-

vat a přičinit se o změnu ještě aktivněji.

Přesto se může stát, že většina členstva obce bude se stávajícím stavem spokojená a tento demokratický pokus neuspěje. Pak je vždy možné zvažovat i jinou cestu. Jestliže velké církve mají třeba desítky farností v jedné metropoli, proč by bylo nutno lpět na modelu 1 město = 1 unitářská obec? Najde-li se dostatek nadšených lidí, lze si unitářské sdružení založit v jiné městské čtvrti. A při ochotě jeho činnost samofinancovat není nutné žádat o finanční podporu NSČU či o její oficiální zastřešení. Což samozřejmě netřeba brát coby výzvu k demontáži NSČU nebo k vytvoření její alternativy. Spíše touto záměrně provokativní tezí upozorňuji na určitou historickou absurditu v dějinách kongregačního uskupení typu unitářů, kdy se v českých poměrech stalo zvykem, že nová sdružení se rodí jen s přispěním NSČU a její finanční záštitou. V zemích anglosaského kulturního okruhu je situace poněkud odlišná. Často nejdříve vznikala konkrétní náboženská sdružení a teprve časem se formovaly ústřední orgány, které byly dotovány ze samofinancovaných obcí, což je v tuzemském unitářském prostředí při majoritě starších osob v řadách členstva (s ohledem na poměrně nízké důchody, ale dokonce i platy pracujících v ČR) samozřejmě problém. Začlenění do vyšší struktury tak bývalo věcí sekundární a někdy dokonce nepodstatnou, primární bylo vybudovat a udržet životaschopné společenství osob, místní kongregaci. A na její půdě se dalo případně realizovat i to, co jinde a ve zkomatěných poměrech nebylo možné nikdy uskutečnit.

Ale vždy se nabízí ještě třetí cesta. A tou je ochota kombinovat návštěvy Unitarie s programem jiných duchovních center a uskupení. Někdy se mi ovšem zdá, že na tuhle základní a prostou možnost někteří unitáři úplně zapoměli. A jen si kladu otázku, proč vlastně? A místo toho by rádi „přeprogramovali“ duchovního podle svých spirituálních požadavků a k obrazu svému, anebo přidali pořady, na které nejsou peníze či pro ně nemáme aktivní tvůrce.

Ano, uznávám, určitě by naše Unitaria mohla být větší. Vždyť mnoho lidí o ní nikdy neslyšelo – a i já věřím, že její potenciál by při dostatečné informovanosti obyvatel mohl být minimálně násobný, nežli je současný stav členstva a příznivců. Mohli bychom mít také více pořadů pro nás i veřejnost.

Leč máme, co máme. A současný stav rozhodně není tak špatný, jak se možná někomu občas subjektivně zdá. Jde spíše o to, zda nahlížíme na naši Unitarii pohledem optimisty či pesimisty, zda kvitujeme, že sklenice je způli zaplněna vodou, či zda litujeme, že v ní bohužel polovina objemu vody chybí.

Po nešťastných událostech 90. let, kdy se unitáři dočasně rozpadli ve dvě a skončila činnost řady středisek, máme dnes – s odstupem téměř dvou dekad – několik fungujících obcí a sedmero placených duchovních, opět vlastníme zásad-

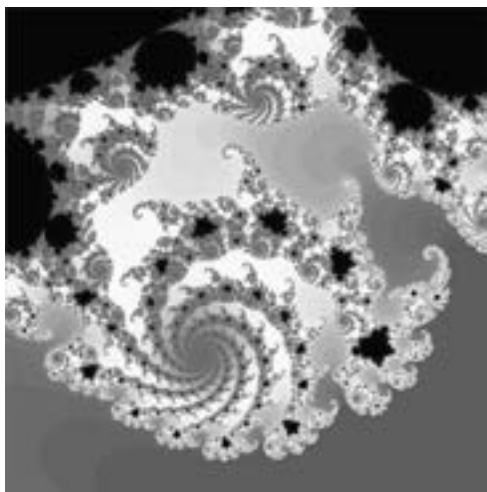

ní finanční zdroj příjmů v podobě dvojdomu v lukrativním centru Prahy, vydáváme několik časopisů, vydali jsme řadu knih, každá obec má své stálé sídlo a navíc je zde potenciál dalšího růstu. K duchovní cestě patří i pokora a též my bychom měli umět přijmout s pokorou stávající stav – být si vědomi toho, že všude nelze nalézt vše a duchovní impulzy nutno hledat na více místech najednou; že zkrátka nemusíme zůstat zapouzdřeni jen v unitářském ghettu, podobně jako to činí někteří konzervativní křesťané, neochotní překročit hranice své církve a jejích kostelů. To je právě ona konzervativní stará cesta, jež člověka uzavírá do symbolické i faktické ulity, ba jde i o překážku na duchovní cestě, kterou si člověk sám vytváří.

Ano, někteří unitářští duchovní určitá témata nikdy přednášet nebudou a některé pořady v Unitarii z vlastních zdrojů buď nevytvoříme, nebo pro ně nezískáme majoritní podporu v obci. Unitaria však není vězení. Zajímavých duchovních programů se můžeme zúčastnit také jinde, nasbírat zde další střípky duchovního poznání do naší individuální mozaiky a třeba jimi pak zpětně obohatit v aktivní roli i ostatní unitáře.

Některé překážky nám do cesty klade okolí. Jiné si zcela zbytečně a často neuvědoměle vytváříme sami. A právě těch druhých je vhodné se na duchovní cestě varovat.

RADŮSTKY, KTERÉ MĚ TĚŠÍ

Sofia Pavala, duchovní

Když mně Pepa Musil v pátek před uzávěrkou zavolal, aby mi svým milým a laskavým způsobem připomněl můj zatím nesplněný slib, že napíšu do naší Mozaiky o tom, co mě potěšilo, sbíhala jsem právě padajícím a vzápětí tajícím sněhem libereckou Pražskou ulicí dolů. Davy lidí, stromečky před obchody a sváteční atmosféra všude, kam se podíváš. A já v tu chvíli pocítila radost jen tak. Jen tak, že sněží a Pepa mi volá a je pátek. Smějeme se spolu nějaké mojí historce, která se udála před pár lety a na kterou jsem si nemohla hned vzpomenout. A Pepa, že o tom napíše do některé další Mozaiky, a tak jsem se snažila v paměti o rekonstrukci vzpomínky na dávný příběh, který byl mojí součástí a já ho Pepovi tenkrát kdysi zapůjčila. Tak jsem zvědavá, milý Pepo, jakou tvář ten rekonstrukční časosběr v tvém podání bude ve výsledku mít...

Vzpomínky jsou zajímavou procházkou v depozitáři starožitnictví naší minulosti. Ukládáme si tam své příběhy o sobě i světě a je na nás, jestli se tam přijdeme potěšit, nebo naopak rozesmtnit. Vzpomínka, která odpočívá tamhle na té poličce vzadu, tu si hýčkám, je mojí milou radůstkou, a taky proto je věčně mladá. Je to vzpomínka na okamžik, jak se houpám na houpačce v lese, s hlavou zakloněnou a větve smrku dirigují mráčky kdesi nad našimi hlavami. A to je přesně ono. Drobná radůstka, korálek náhrdelníku, okamžik, který chytíš do dlaně, pak ho zase pustíš jako motýla. Než odletí, křídly zamává a zase se vrátí. Přistane ti zpátky na dlani, kdykoliv si na něho vzpomeneš.

Povím vám o jedné radůstce, která mě potěšila zrovna nedávno:

Byl to benefiční večer, který jsme pořádali s milými lidmi pro sebe i pro děti v Liberci. Jmenoval se: Kubusota v krajině splněných přání. Průvodci tím naším letošním adventním večerem byla slova poezie Veroniky Bellové z její sbírky Kubusota a hudba skvělého skladatele a muzikanta Edy Klimana, oběma z celého srdce děkuji, že přijali mé pozvání. Náš život, příběh. Příběh utkaný z příběhů, které se vzájemně prolínají. Lidé se setkávají, aby si něco vzájemně předali, a třeba se ve vašem životě zdrží, zůstanou, nebo odejdou. Potkávání je vždycky o niterném naladění na přicházející okamžik. A tak se stalo, že Ed potkal při své vůbec první cestě do Prahy Veroniku, složil pro ni píseň k roli Ofélie. A od té doby se setkávají při spolupráci na radosti v krajině tónů. Ed Kliman je proslulým skladatelem a muzikantem pro Shakespearova dramata a komedie, je známý v divadelní komunitě v Texasu a v anglicky mluvící divadelní komunitě v Praze, ale pracuje i jako hudební terapeut a poradce ve střediscích léčby závislostí a ve vězeních. Je to člověk s obrovským repertoárem naplněným radostí, člověk rozdávající.

A jak jsem potkala Veroničku Bellovou? Taky to mělo něco společného s divadlem, protože Veronika je nejen básnířka, ale i herečka a zpěvačka. Taky jsme se setkali na prknech, která znamenají svět, ale nikoliv v hereckých rolích. Ta příležitost byla jedinečná a zcela výjimečná. Před několika lety jsem totiž v divadle Veroničku a jejího manžela Jiřího oddávala... Když si vyměňovali prstýnky, ten jeden upadl, a já s hypnotickým brzdícím pohledem sledovala, jak se kutálí přímo do škvíry mezi prkny. Ale dobře to dopadlo. ANO. Prstýnek nosí Veronička na ruce už tři roky.

A co je vlastně Kubusota ?

Existuje, a přesto vidět není. Ten tušený vnitřní prostor, kterým bloudíme na své cestě životem, Kubusota je místo mimo prostor a čas, živé místo tvého nitra, které nikdo, a ani ty, nevidí, jen ho cítíš, jako teplo či chlad, libost či bolest, otevření nebo sevření, zoufalství či záplavu štěstí, ostré nebo jemné, lehounké nebo tíživé.

Celý večer byl krásný zážitek a já za něj moc děkuji! Děkuji vám, moji přátelé, nám všem, že jsme se mohli společně setkat, vytvořit a sdílet spolu v předvánočním čase sváteční chvíle. Opatrujme si takové chvíle, protože to je naše pravé bohatství, které nám nikdo nikdy nevezme. O spotřební věci můžeme snadno přijít, dům a všechny věci v něm můžou vyhořet. Ale na tom nezáleží. Podstatné je, aby nevyhořelo vaše nitro. A aby nám nikdo a nic nekradly náš niterný čas, protože to je dobro, které nám skutečně patří a je jediné naše.

A taky děkuji vám, milí čtenáři a autoři, kteří právě čtete Mozaiku a třeba vám, doufám, udělala radost. Děkuji za to, že jste otevřeli v živé nebo elektronické podobě Mozaiku, a třeba spoluvytvořili svým textem její dnešní podobu, abychom všichni tady spolu v literárním prostoru mohli sdílet společný čas, který je v dnešní neustále spěchající době velmi vzácný.

Děkuji, udělali jste mi všichni radost! A o tom, z čeho mám teď a právě teď velikánskou radost, vám poví Dagmar Kmínková, asistentka v Unitarii Liberec.

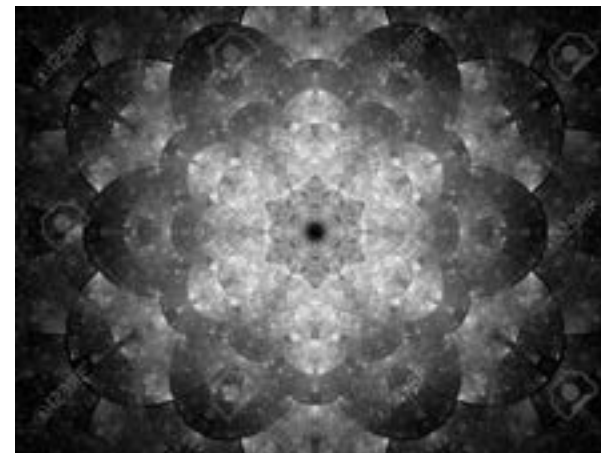
UNITARIA LIBEREC ZALOŽILA V PRAZE SVOU MÍSTNÍ SKUPINU VLTAVA

Dagmar Kmínková

Naše nově vzniklá místní skupina Vltava, s působností v Praze, se na sklonku roku 2017 sešla na první společné akci. Kolektivní adventní tvoření proběhlo v poklidném duchu a všichni jsme se příjemně výtvarně zabavili. Připraveny byly

siluety vánočních andělů, které jsme pomalovali barvami a ozdobili třpytivými lepidly. Dospělí prokázali úžasný cit pro detail při zdobení konturovacími lepidly se třpytkami, zato děti nejvíce bavilo kombinování barev a kreslení po celém andělovi. Hotoví vánoční andělé putovali jako dekorace do domova seniorů, aby jejich klienty potěšili. Všem našim čtenářům přejeme příjemný novoroční čas, plný lásky a souznění.

Česká premiéra kanadské hry **Leninovi balzamovači**

(černá komedie o vzniku rudé mumie)

V libereckém Malém divadle se v pátek 8. prosince 2017 uskutečnila česká premiéra hry *Leninovi balzamovači*, jejímž autorem je Kanadčan rusko-ukrajinského původu Vern Thiessen, který byl premiéře přítomen. Hru napsal v roce 2010. Režie se ujal šéf činohry Šimon Dominik, který vycházel z překladu Barbory Hančilové. Scénu navrhl Karel Čapek a kostýmy Tereza Vašíčková. O hudbu se postaral Matěj Kroupa (hudbu nahrál Orchestr Divadla F. X. Šaldy).

Působivé pro diváky bylo, že se režisér rozhodl scénu otočit a diváci seděli na jevišti. Liberečtí diváci podobnou situaci již zažili v Šaldově divadle, kdy se Višňový sad (premiéra v červnu 2014 v režii předchozího šéfa činohry Ivana Rajmonta) hrál v hledišti. Scéna byla poměrně jednoduchá. Na protější straně se nacházela tribuna, v jejíž pravé části bylo další vyvýšení. Podobné, nižší vyvýšení bylo také v levé části scény – vedle se nacházela míchačka. Ve zbylé části dočasněho jeviště se nacházely kolejnice, po kterých herci jezdili s malým vláčkem, a několik větších písmen, které měly nejčastěji využití jako stoličky.

Roli Lenina ztvárnil Václav Helšus, oděn do zlatavého saka a kabátu. Ačkoliv Lenin zemřel na počátku hry, stále byl v ději přítomen, kdy vyprávěl různé sovětské vtipy. Právě humor je v inscenaci velmi častý a značně odlehčuje poněkud těžké téma. Hlavní postavy, vědce balzamovače, profesora anatomie Borise Zbarského a biochemika Vladimíra „Vlada“ Vorobjova, hráli Martin Polách a Zdeněk Kupka. V první části byla působivá jejich šarvátka, která probíhala na dálku. Jedinou ženu hry představovala Veronika Korytářová v rolích manželky Lenina Nadi a stejně pojmenovaných žen, jako manželka Borise a asistentka Vlada. Diktátora Stalina ztvárňoval Ladislav Dušek a „jeho“ Krasina, muže lapeného uprostřed, hrál nový člen činohry Michal Lurie. Zbylých několik rolí zastávali Petr Hanák (rovněž nový člen) a Martin Stránský, který mj. krátce představoval Trockého.

Když Stalin promlouval k lidu z tribuny, vždy mluvil do mikrofonu. Zajímavý byl jeho výslech Borise, kdy se jeho hlas postupně šířil z různých míst. Před přestávkou se na tribuně nafoukla velká socha Lenina. Doplněním kostýmu některých postav se občas stávaly rudé nafukovací hvězdy, které také několikrát padaly z horních lávek.

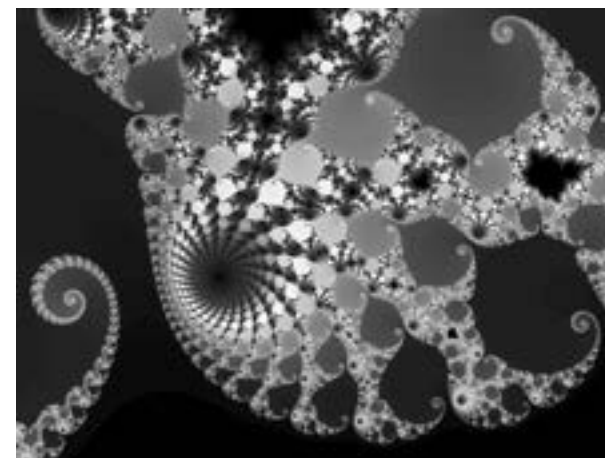

Autor této černé komedie zdůrazňuje, že se jedná o dílo smyšlené. Čerpal ze stejnojmenné knihy Ilji Zbarského (syn Borise) a Samuela Hutchinsona, kde je skutečná historie Lenina balzamování zachycena. V úvodu k textu uvádí, že příběh je historicky přesný, i když sloučil postavy k dramatickým účelům a pozměnil časové linky.

Hra přináší zajímavý pohled na balzamování Lenina a okolnosti s tím spojené. Je výborně zinscenována a nabízí hodně vtipných momentů, zejména slovních. Dobré jsou výkony všech herců, ale vyzdvihnout si zaslouží Polách, Kupka, Korytářová a Helšus.

Hodnocení: 90 %. (Psáno z české premiéry 8. prosince 2017)

Jan Šraj, Unitaria Liberec

Václav Engler

MODRÝ MĚSÍC

Ty nejkrásnější květy opadávají nejdříve

Mravenci
Motýli
A včely
Truchlíte

Že jste se jim nestihli poklonit?

NA EXKURSI

V zahradním jezírku
Si hledím zlatou rybku

Otevírá tlamu
Tak co – budeš si vůbec něco přát?

KRAJINA ZA ZRCADLEM

Vidíš toho zlobivého králíčka?
Tak z toho si v žádném případě neber příklad!
Říkám ušákovi, když ho držím v náručí před zrcadlem

Z druhé strany na nás přitom pokukují naši dvojníci
Stejně nepoučitelní
Jako my dva

U BŘEHU RYBNÍKA

U břehu rybníka jen tak tak nešlápnu
Na užovku klikatící se přes cestu

– měl bych být pozornější k duším zemřelých

Martin Pařík

NAHODILE

Kamenitý svah, vinohrad,
trpký hrozen v mlžném oparu.
Zmizelé povstalo a shledalo se nepravým.
Kolik rytířů tančí na leknínovém plátku?

SNĚŽENKY A FIALKY

Na svahu zahradním, ve staré trávě
tulí se, cinkají, tváří se smavě
kvítečka bílá či v barvě lila,
z prochládlé půdy milostně vyrašila.

Krása ta vyrostlá z nevábných podloží
našimi srdci snadno se rozmnoží,
kvítečka bílá či v barvě lila,
Matička Boží láskou svou vykouzlila.
Stvoření

Lucia Kubinová

OPĚT O OBYČEJNOSTI

Prozatímní bytí je právě tady.
V krajině tápavých pohledů
duší zmatečných.
Chodí tu stín člověčenství,
jiskří nedočkavostí
po blaženém spočívání.

Vyprávěli o radostných chvílích
právě teď a právě tady.
Troufli si v temnotě vyloudit věčný úsměv.

Dlouho a těžko tu někdy je
ve studené, pusté krajině dřímot.
Jako když mají dozrát skály.

Jako čekání, kdy skála vydá květ.

PŘÁTELŮM DRAHÝM

Přišli jste ze zamlženého blízka,
ve vašich srdcích slyším
píseň skutečného domova.

Mluví vaše oči,
sypou se z nich hvězdy,
zasypaly mne teplem,
bezpečím.

Slovo děkuji je jen ozvěnou,

děkuji každým nádechem,
každou kapkou slzy
za to, že jste našli mou duši.

Zpívám vám pozemskou píseň
o nebi a zahradách světelných růží.

Odpusťte, jestli se zadrhnu v hlase,
někdy na tu krásu nestačím.

Držím vás za ruce a usmívám se,
přátelé milujících.

